

Lord

genaamd
De groote

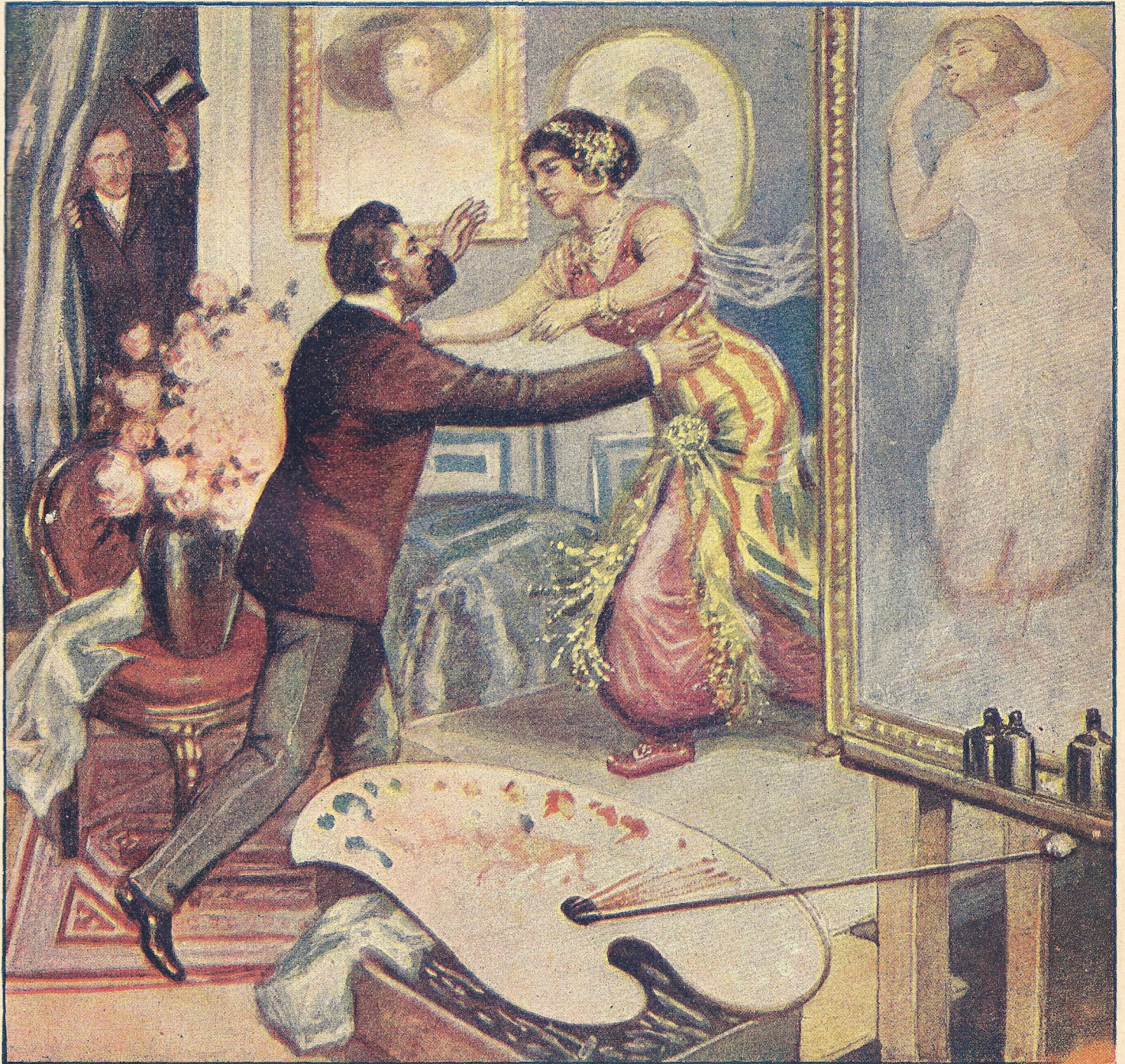
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 74.

De Bajadere.

10 cents.
België 25 cent.

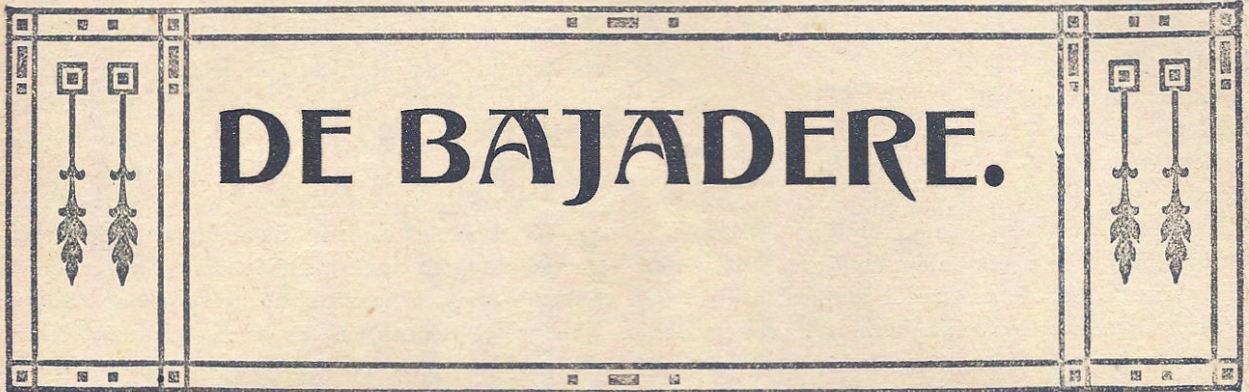
John Raffles keek glimlachend naar den schilder en zijn model.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

In de Windsor-club.

De geheele beschaafde en vooral de wetenschappelijke wereld was in rep en roer gebracht door een sensationeel bericht vanuit Engelsch Indië.

Even vóór de officieel geconstitueerde en goed uitgeruste Mount Everest-expeditie haar tocht had aangevangen, was het bericht gekomen, dat een Amerikaan, een zekere Cook, dus een naamgenoot van den vroeger als een bedrieger gebleken, zoogenaamden ontdekker van de Noordpool, er in geslaagd was, geheel op zijn eentje, den wereldberoemden top van de Mount Everest, den hoogsten berg van het Himalaya-gebergte en tevens van de geheele wereld, te bestijgen, een onderneming, waarbij hij slechts was vergezeld van een achttal Thibetanen en waarvan hij behalve een groot aantal fotografieën, ook de noodige officieele aantekeningen had meegebracht.

Aanvankelijk werd deze held der wetenschap met eer en roem overloden, maar weldra klonken er van verschillende kanten stemmen op, waarin onomwonden twijfel werd uitgesproken over de waarheid van de bewering van Cook, dat hij dezen haast onbeklimbaren berg werkelijk zou hebben overwonnen.

Raffles 74.

Dat was de knuppel in het hoenderhok. Van alle kanten braken twisten uit tusschen groepen, welke zich verdeeld hadden in voor- en tegenstanders en welke ten laatste zóó hoog liepen, dat de respectieve regeeringen er zich mede gingen bemoeien.

Er werden nu eenige onpartijdige commissies benoemd, welke de kwestie zouden onderzoeken en deze waren na langdurig onderzoek en heftige debatten tot de conclusie gekomen, dat men hier inderdaad aan bedrog moest denken.

De meegebrachte foto's werden door de commissie verklaard als te zijn reproducties van vroeger opgenomen fotografieën door een vroegere expeditie, welke er niet in geslaagd was den top te bereiken, doch halverwege was blijven steken, terwijl de foto's van den eigenlijken top verdacht veel geleken op de foto's van een minder bekenden berg in Zwitserland.

De aantekeningen waren weliswaar in andere bewoordingen gesteld, maar overigens volkomen gelijk aan die van de vorige expeditie, terwijl voorts het feit, dat geen enkele der Thibetanen, welke Cook zoogenaamd op zijn tocht hadden vergezeld, konden worden te-

ruggevonden, er niet weinig toe bijdroeg, om de verklaringen van Cook voor leugen en bedrog uit te maken.

Toch werd deze officieele verklaring der internationale commissie niet met onverdeelde instemming begroet.

Dit kwam doordat men het in de commissie zelf oneens was geworden. De conclusie, dat Cook een bedrieger was, werd niet met algemeene stemmen genomen, erger nog, de meeningen waren zóó verdeeld, dat een gelijk aantal stemmen vóór en tegen deze uitspraak stemden, waarbij natuurlijk de stem van den voorzitter, die er vóór stemde, den doorslag had gegeven.

Het onderwerp was door deze uitspraak dus nog lang niet van de baan. Integendeel het wierp nieuw stof op en niet alleen werd er nu in de wetenschappelijke wereld geredetwist over het vraagstuk of Cook een bedrieger en charlatan was, maar of de elementen, welke in de internationale commissie zitting hadden gehad, wel betrouwbaar waren.

Intusschen, daar het bericht in de zomermaanden gelanceerd werd, hielp het de pers prachtig door den zoogenaamden komkommertijd heen. Weken-maandenlang verschaftte het de noodige stof voor wel twee of drie kolommen dagelijks.

Toen het eindelijk winter werd en de eigenlijke expeditie voor de tweede maal onderweg was, om den top van den Mount Everest te trachten te bestijgen, brak het conflict voor den tweeden keer uit en wederom was Cook en zijn beweringen het gesprek van den dag.

Men sprak er over in de trams en in de treinen, op vergaderingen en gedurende de kantooruren, in wachtkamers en salons, bij de armen en de rijken, in restaurants en in de clubs.

Voor al in de clubs, de instituten bij uitnemendheid voor dergelijke vraagstukken, daar de voorname en aristocratische Engelschman daar zijn vrijen tijd doorbrengt.

In de deftige en stemmig gemeubileerde vertrekken van de Windsor-club te Londen hadden de leden zich na het souper verzameld in de rookzaal, om daar, onder het genot van een sigaar of sigaret de gebeurtenissen van den dag, politieke nieuwtjes en particuliere voorvallen, te bespreken.

Lord Edward Lister, of zooals hij zichzelf noemde, John Raffles, de Groote Onbekende, was al jaren lang onder den aangenomen naam van Lord William Aberdeen lid van de club.

Door zijn bijzondere beminnelijkheid en welbespraaktheid stond hij bij zijn clubgenooten bekend als het meest geachte en uitverkooren lid, zoodat hij eenigen tijd geleden met al-

gemeene stemmen tot vice-president was verkozen.

Op den avond, dat ons verhaal aanvangt stond hij tegen den schoorsteenmantel geleund en sprak natuurlijk over het vraagstuk van den dag, namelijk, of Cook inderdaad de Mount Everest zou hebben beklommen of niet.

In Engeland was men algemeen van meening, dat Cook doodeenvoudig een bedrieger was, die de wereld door een reuzenbluf, zooals Amerikanen gaarne doen, zou hebben bedrogen.

De kleine Lord Cavendish kraaide:

„Ja, mijne heeren, die Cook is zelfs onzen beroemden John Raffles de baas; zoo'n geniale streek heeft Raffles zelfs nog niet uitgehaald.”

Hij wist niet, dat de zooveen door hem genoemde Raffles slechts een paar meter van hem af bij den schoorsteenmantel stond en met bevallige onverschilligheid een sigaret rookte om daarna met een spottend lachje door zijn monocle den jongen Lord Cavendish op te nemen.

Nu rekte hij zijn slanke gestalte uit, wipte de asch van zijn sigaret in den haard en zei:

„Mijne heeren! Wanneer die Cook inderdaad door zijn voorgewende Mount Everest-beklimming de wereld bedrogen heeft, dan moet ook ik toegeven, dat hij daarmee een grootere oplichterij op touw heeft gezet dan totnutoe onze — zooals Lord Cavendish zegt — zeer beroemde John Raffles heeft ten uitvoer gebracht.

Er zou daarna voor hem niets overblijven dan, om Cook te overtreffen, een verbinding tot stand te brengen naar Mars of de Maan of iets dergelijks.

Maar — —” hij stak langzaam een nieuwe sigaret op en maakte daardoor een van zijn geliefkoosde kunstmatige pauzes — „ziet ge, mijne heeren, gij allen, ik tel hier op 't oogenblik 28 medeleden, zijt van meening, dat Cook een bedrieger is. Ik ben er zeker van, dat ik, als ik het tegendeel zou willen beweren, één tegen u allen stond!”

„Ongetwijfeld!” kraaide Lord Cavendish weer, „en het was immers ook een waanzinnig denkbeeld, want door de professoren te Kopenhagen is immers duidelijk bewezen, dat de zoogenaamde aanteekeningen, die Cook heeft meegebracht, niet deugen en niet steekhoudend zijn.”

„Ja zeker,” klonk het in koor, en enkelen voegden er nog bij:

„Wij hebben steeds gevoeld, dat die Cook een bedrieger is.”

„Kalm, mijne heeren!” raadde de oude Lord Craxton aan. „Ik stel er zeer veel belang in, van lord Aberdeen, den knapsten spreker van

onze club, de gronden te vernemen, welke hij ter verdediging van dien Cook weet aan te voeren."

Raffles boog dankend naar den ouden Lord en zei:

"Ik ben u zeer verplicht, mylord, en misschien zullen door mijne aanvoering eenige der heeren eveneens op hun meening, dat Cook werkelijk een bedrieger moet zijn, terug komen. In de eerste plaats, mijne heeren, moet ge bedenken, dat wij, zoolang de wereld bestaat, van de geleerden nog nooit onomstootelijke bewijzen hebben gekregen, doch bijna altijd mogelijkheden, hypothesen.

"Ja, men zou haast zeggen, dat de partij der geleerden steeds vijandig heeft gestaan tegenover de waarheden, die vorschers, denkers en uitvinders aan de wereld openbaarden.

"Denk maar eens aan het sprekend voorbeeld van Galileï! Welke martelingen, vervolgingen en jarenlange gevangenschap heeft hij niet moeten ondergaan voor zijne bewering, toen hij de groote waarheid verkondigde: de aarde draait!

"De geleerden riepen om bewijzen, maar de bewijzen, die Galileï hun gaf, waren hun niet voldoende, omdat ze die niet konden begrijpen. En in hun onwetendheid, die zich kantte tegen de nieuwe openbaring, verklaarden zij: de aarde draait niet!

"Mijne heeren — Raffles lachte even — thans weten we het allemaal: zij draait toch!"

Hij hield een kleine pauze, gedurende welke hij een paar rookwolken uitblies, ondertussen zijn aandachtig gehoor opnemend.

Hij kon over den indruk van zijn rede totnu toe tevreden zijn. Het voorbeeld van Galileï in de verdedigingsrede voor Cook had zijn uitwerking niet gemist, doch Raffles was hiermee nog niet tevreden. Hij wilde nog overtuigender voor dien vorscher optreden.

"Ziet ge, mijne heeren," sprak hij verder, "om nu op Cook neer te komen, we moeten in de eerste plaats bedenken, dat hij een massa mededingers heeft, eveneens begeerig om den top van de Mount Everest te bereiken, die niet kunnen nalaten uit haat en afgunst zijn resultaat te miskennen.

Doch gelooft gij ook niet met mij, dat een bedrieger, die een dergelijk doel voor oogen heeft, een buitengewone energie, groote koelbloedigheid en onverschrokken moed bezitten moet?"

De clubgenooten moesten dat toegeven.

"Zonder deze eigenschappen," vervolgde Raffles, "zou iemand niet de zekerheid hebben, eene ongehoorde bedriegerij, zooals het beklimmen van de Mount Everest, aan de wereld te kunnen opdisschen.

"Wanneer evenwel iemand met zulke eigen-

schappen de vaste bedoeling had, de wereld op groote schaal te bedriegen, gelooft gij dan ook niet, dat hij dan tegelijkertijd zoo verstandig zou zijn van te voren te zorgen alle schijnbaar wetenschappelijke bewijzen van deze onderneming in zijn bezit te hebben?"

Opnieuw keken de heeren nadenkend en bijna toestemmend naar Raffles.

"En daarom, mijne heeren," zei deze, "beweert ik, dat iemand met zulk een bedriegelijk voornemen zich alles zal aanschaffen wat hij noodig heeft om zijn plan te volvoeren, maar niet, zooals in het geval Cook geschiedde, als een hulpbehoevend man met leege handen uit de ontzettende eenzaamheid van het Himalaya-gebergte in de wereld zal terugkeeren, waar hij, om die redenen, slechts met smaad en tegenspraak wordt ontvangen om zijn Galileisch woord: „Ik heb den top van de Mount Everest bereikt.

"Kijk eens, heeren, daar hebt ge aan den anderen kant dien merkwaardigen Peary, die is voorzien van allerlei documenten en berekeningen en — Goddam — behalve hijzelf is er toch óók niemand, die beweert dat hij de Noordpool heeft ontdekt.

"Doch omdat hij documenten meebrengt, waarin de geleerden jarenlang kunnen rondsnuffelen, en die toch verder niets bewijzen dan dat die man, die Peary, zijn tijd vlijtig heeft besteed, vanwege die documenten beschouwt men hem als de ontdekker van de Noordpool.

"Men verwijt Cook, dat hij de wereld vroeger al eens met een beweerde bestijging van een beroemden berg in Amerika heeft bedrogen, hetgeen achterna al evenmin te bewijzen viel.

"Mijne heeren! Gij kent de Amerikanen en hun karakter. Gij weet ook, dat deze beschuldiging tegen Cook niet van gewone menschen, doch van sportlui afkomstig is, bij wie men allerlei uitwassen aantreft.

"Die menschen beschuldigen Cook van bedrog, omdat hij hun een bergbeklimming heeft ontnomen, die ze liever zelf hadden uitgevoerd.

"Neen, mijne heeren, bewijzen van zulke karakters afkomstig, zijn voor mij niet voldoende om aan iemand te twijfelen!

"Een feit is het, dat Cook jarenlang, in den strijd om de Mount Everest zich in Thibet heeft opgehouden, en alleen met het doel om den top te bereiken.

"Dat hij daarbij door gebrek aan geld, slechts van het allernoodigste voorzien, onder de inboorlingen moest leven en niet, zooals andere vorschers, met een grooten geldelijken steun voor zijn expeditie den berg kon beklim-

men, is het eenige zwakke punt, waarvoor de wereld hem nu met verachting straft.

„Ik las in een courant dat Cook, de bedrieger, door zijn voordrachten over de ontdekking van den Mount Everest-top veel geld verdiend heeft.

„Mijne heeren! Wanneer Cook van het Himalaya-gebergte ware teruggekeerd en gezegd had: „— Ik was nog maar een paar honderd meter van den top verwijderd en heb twee jaar onder de Thibetanen doorgebracht, twee jaren achtereen in sneeuw en ijs en het ontzettende van den geeselenden stormwind —”, mijne heeren, in zoo iemand stelt de wereld zooveel belang, dat hij ook zonder de bewering den top bereikt te hebben, dezelfde som geld met zijn voordrachten zou hebben verdiend.

„Niets zou hem hebben verhinderd, wanneer hij den top niet bereikt had, om zich met den roem van een koen bergbeklimmer tevreden te stellen, of wel om opnieuw den strijd met den onoverwinnelijken berg aan te binden en met de opgedane ervaringen zijn doel wellicht te bereiken.

„Ik beweer dus, dat datgene, wat de geleerde heeren in Copenhagen van Cook zeggen, niet in staat is om het woord van Cook: „Ik heb den top van de Mount Everest bereikt” zijn kracht te ontnemen en hem met smaad en schande te brandmerken!”

De president van de club, de oude Lord Craxton, had den vermeenden lord William Aberdeen, alias Raffles tijdens zijn rede over dr. Cook met gespannen aandacht gevolgd.

Nu Raffles zweeg stond hij op uit zijn bruinleeren clubstoel, trad op hem toe, reikte hem de magere, aristocratische hand en zei:

„Mijn waarde lord Aberdeen, of uwe beweringen omtrent Cook worden bewaarheid of niet, één ding is zeker, gij zijt een uitmuntend advocaat. Wanneer ge ooit een diplomatieke zending begeert, zal ik u daarbij gaarne mijn steun verleen. Ge zoudt een aanwinst zijn voor de Engelsche diplomatie.”

Ook de andere heeren stemden met de woorden van hun president in, en daar niemand iets tegen de bewijsvoering van Raffles had in te brengen, gingen ze uiteen om in de andere vertrekken nog levendig van gedachten te wisselen over de woorden van hun clubgenoot.

Raffles intusschen had zich naar de bibliotheek van de club begeven en had daar de pas uitgekomen couranten van het vasteland bestudeerd.

Hij zat heel alleen, want geen der leden zou het ooit gewaagd hebben, iemand in de bibliotheek bij zijn lectuur te storen of met een gesprek lastig te vallen.

Des te meer verbaasde het Raffles, toen

even na middernacht een der bedienden naar hem toekwam en hem op een zilveren presenteerblad het kaartje van den jongen Lord Ernest Castell aanbood met het beleefde verzoek of zijn lordschap mylord even mocht komen storen.

„Verzoek mylord binnen te komen,” antwoordde Raffles en eenige minuten daarna trad een jonge, lange gentleman met openhartige, goedige oogen en een eenigszins dweepziek gelaat, de bibliotheek binnen.

Raffles stond op en ging den bezoeker tegevoet.

Terwijl de beide heeren elkaar de hand reikten, zei Lord Lister:

„Het moet zeker een zeer gewichtige zaak zijn, waarvoor gij mij hier in het heiligdom van de club op het middernachtelijk uur komt opzoeken, mijn waarde Lord Castell.”

Eerst nu zag Raffles, dat de jonge edelman er ontdaan uitzag.

„Dat is ook zoo, mylord,” antwoordde Lord Castell, „een verschrikkelijke geschiedenis drijft mij op dit ongewone uur hierheen om u te spreken.”

Hij schoof een der clubfauteuils aan en ging tegenover Raffles zitten.

„Uw woorden klinken onheilspellend,” sprak deze, „als ik u op de een of andere manier van dienst kan zijn, dan ben ik, die mij reeds jarenlang uw vriend mag noemen, daartoe gaarne bereid.”

Misschien dat sommige lezers, vooral zij, die niet geregeld deze verhalen lezen, vreemd opkijken bij het vernemen van deze woorden en zich afvragen hoe het mogelijk is, dat John Raffles, wiens naam zij alleen hebben hooren noemen in verband met misdaden, of beter gezegd, inbraken en diefstallen, niet alleen lid en zelfs vice-president kan zijn van zoo'n voorname club, maar zich zelfs in de vriendschap mag verheugen van een aristocraat als Lord Castell.

Ter opheldering diene daarom het volgende:

John Raffles was niets anders dan een aangenomen naam, waaronder Lord Edward Lister zijn zoogenaamde misdaden bedreef. De adellijke titel der Listers kwam hem eerlijk toe¹⁾ maar daar deze naam in één adem werd genoemd met Raffles, had Lord Lister nog een anderen naam noodig, onder welken hij zijn dubbel leven kon leiden.

Want Lord Lister leidde een dubbelleven zóó zeldzaam en zóó ongedacht, dat niemand er ooit van op de gedachte zou gekomen zijn onder deze twee namen één en denzelfden persoon te vermoeden.

¹⁾ Men zie hiervoor No. 10 De beeltenis der Indische.

Het motief van Lord Edward Lister's misdaden mag bekend geacht worden. Hij was van oordeel, dat de justitie niet goed werkte, hij was er in zijn hart van overtuigd, dat de wet te veel gelegenheid liet voor de groote misdadigers om te ontsnappen, terwijl de kleine boosdoeners met angstwekkende nauwkeurigheid en regelmaat en nimmer falende zekerheid achter de tralies werden gezet.

Raffles, want zoo zullen wij hem bij voorkeur blijven noemen, had op een goeden dag, nu reeds vele jaren geleden, besloten daar een eind aan te maken. Hij had daartoe een wetboek voor zich zelf gemaakt, een wetboek, dat slechts één doel nastreefde, namelijk het beoefenen van rechtvaardigheid ten koste van wie of wat ook.

Het spreekt haast vanzelf, dat hij hierdoor in conflict met de bestaande, geschreven wetten kwam, maar daar bekommerde hij zich al heel weinig om. Hij keek niet rechts, niet links en niet achterom, maar stevende recht op zijn doel af.

Hij beschouwde het als zijn taak, af te nemen van hen die te veel hadden, om dat te geven aan hen die te weinig hadden, terwijl hij tevens niet naliet, om, waar hem dit mogelijk was, de misdadigers, welke alleen stalen, om zich zelf te verrijken, in handen van de politie te leveren. Bracht het eerste hem in conflict met de wet, in het tweede geval hielp hij haar, zoodat hij tegelijkertijd een vijand en een vriend was van het lichaam, dat de wet hielp bij de uitoefening van haar ordonantiën, namelijk de politie.

Teneinde datgene, wat hij als zijn plicht beschouwde, goed te kunnen volbrengen, beschikte Raffles over de volmaaktste hulpmiddelen en niet alleen stonden hem allerlei middelen van vervoer ten dienste, zooals auto's, motorbooten, ja tot zelfs duikbooten en vlieg-machines toe, maar ook was hij de vermomingskunst tot in de perfectie meester.

Niemand van de politie kon er zich op beroemen ooit zijn ware gelaat te hebben gezien, terwijl hij zelfs als Lord William Aberdeen vaak met de politie in directe aanraking kwam, zonder dat deze er het minste vermoeden van had.

Aldus was het Raffles mogelijk het dubbel-leven te leiden, dat hij behoefde om zijn handwerk, dat hij ook wel zijn sport noemde, uit te oefenen.

Raffles was een verklaarde vijand van alle rijke nietsnutters, die totaal vergaten, dat zij hun reusachtige kapitalen niet hadden om alleen voor hun eigen genoegens te zorgen, maar dat zij ook den plicht hadden voor hun noodlijdenden evenmensch iets van hun overvloed af te staan. Ook hield hij steeds een wakend

oog op de zoogenaamde steunpilaren van de maatschappij, schatrijke industrieelen, die alleen tot eer, aanzien en rijkdom waren gekomen door het uitpersen en uitzuigen van hen, die voor hen werkten, op beursmannen, die soms in één middag kapitalen verdienden ten koste van hun vakgenooten, die daardoor in den afgrond werden gestort, op kooplieden, wier commercieele handigheidjes hij naar de juiste waarde had leeren schatten.

Deze allen kregen een beurt, wanneer hij een verzoek kreeg van een of andere noodlijdende inrichting van openbare liefdadigheid, een hospitaal of weeshuis.

Alsdan ging hij zijn lijstje na en hem, die aan de beurt was, werd dan een bezoek gebracht, niet overdag, maar liefst in het holst van den nacht, een bezoek, dat niet zoozeer zijn persoon als wel zijn brandkast gold en dat nimmer naliet een diepen indruk op den betreffenden persoon te maken, daar deze gewoonlijk den volgenden ochtend door een achtergelaten briefje van den gentleman-inbreker op de hoogte werd gebracht, waarom hun brandkast dien nacht een weinig lichter was gemaakt.

Lord Lister had echter niet alleen vijanden, hij had ook vrienden en die telde hij voornamelijk onder de oude aristocratische families van Engeland, welke overeenkomstig eeuwenoude tradities, belangrijke sommen van hun vermogen bestemden voor leniging van den nood der armen.

Raffles was goed op de hoogte; hij hield er een perfecte administratie op na en wanneer hij wist, dat een of andere Lord of Baronet de liefdadigheid naar zijn vermogen beoefende, nu, dan was niets in staat hem er van af te houden, vriendschap met zoo'n aristocraat te sluiten.

Aldus kwam het ook, dat hij Lord Castell zijn vriend mocht noemen. Deze oude Engelsche familie beoefende de liefdadigheid op zeer ruime schaal en Raffles waardeerde dit zeer. Hij hield veel van alle leden dezer waarlijk nobele familie en zou al het mogelijke hebben gedaan om hen, wanneer zij hem dit verzochten, hulp te verleen, in welke omstandigheden des levens ook.

Het was daarom dan ook, dat Lord Lister met spanning wachtte op nadere mededeelingen van zijn jongen vriend en daar hij wist, dat geldgebrek de oorzaak van de opwindung van Lord Castell niet kon zijn, daar de familie zeer en zeer rijk was, vermoedde hij, dat er andere ernstige feiten waren gebeurd.

Uit den loop van dit verhaal zal blijken, dat dit ook werkelijk het geval was.

„Gij zijt Parijzenaar, nietwaar?” vroeg de

jonge Lord, terwijl hij met zenuwachtig bevende handen een sigaret opstak.

Raffles had, daar hij uitstekend Fransch sprak en vaak in de Fransche hoofdstad vertoefde, dezen indruk gevestigd, hetgeen hem niet onaangenaam was, daar hij meende dat dit hem nog wel eens in zijn avontuurlijk leven kon te pas komen.

„Zeker,” antwoordde hij, die Parijs evengoed kende als Londen, „ik ben wel geen geboren Parijzenaar, maar ik durf gerust te beweren, dat ik sinds mijn kinderjaren Parijs op mijn duimpje ken.”

Lord Castell zweeg eenige oogenblikken en vervolgde, na een dikke rookwolk uitgeblazen te hebben:

„Kent gij daar misschien een schilder, een portretschilder, een zekeren Tiffonier?”

Een glimlach vloog over Raffles' gelaat, hij haalde de schouders op en sprak:

„Het spijt mij, mylord, maar ik hoor dien naam thans voor het eerst.”

„Merkwaardig,” antwoordde de gentleman, „naar het portret te oordeelen, dat ik van hem ken, moet hij een buitengewoon begaafd artist zijn, een der grootste meesters.”

Opnieuw haalde Raffles de schouders op en sprak:

„Het is mogelijk, dat die monsieur Tiffonier een zeer groot schilder is, misschien zelfs een genie maar mylord, gij kent de wereld, waarin wij leven, het is een zeldzaamheid als een genie beroemd is. Middelmattige grootheden zijn over het algemeen méér bekend.

„Doch permitteer mij de vraag: Wat heeft dat portret van den schilder Tiffonier te maken met — neem mij niet kwalijk, dat ik het bij den waren naam noem — met uw uitermate opgewonden stemming?”

De jonge Lord wierp de half opgerookte sigaret in het haardvuur, en zei:

„Gij hebt gelijk, dat te vragen en ik had, voordat ik van u trachtte te vernemen, of gij den naam van dien schilder kent, u de geheele treurige geschiedenis moeten vertellen, die mij nu al een weeklang als een ontzettende ramp drukt.

„Luister!”

Hij leunde achterover in de clubfauteuil en sloot de oogen half, terwijl Raffles met een langzame beweging een sigaret uit zijn etui nam en opstak.

„Het is ongeveer een week geleden,” zoo begon de jonge Lord, „toen ik op een avond in Bethnal Green een Italiaansch restaurant binnenging, dat pas voor 14 dagen geopend was.

„Niets vermoedend van het ongeluk, dat dit restaurant mij en mijne familie zou brengen, ging ik, daar het zeer druk was, een der kleine

vertrekken aan de achterzijde binnen. Daar bevond zich een Indische schoorsteenmantel, waarboven het bijna levensgrootte portret van een Indische danseres hing.

„Wel, er bestaan verscheiden portretten in dat genre en ik heb zelf in den loop der jaren wel meer dan een dozijn van dergelijke werken gezien, maar toch geen zooals dit.

„Vanaf het eerste oogenblik trof het mij en was het mij onmogelijk den blik af te wenden van de met zeldzame uitdrukking geschilderde oogen der danseres.

„Een onverklaarbare vrees, een gevoel van angst, zooals dit ons menschen, soms overvalt, zoodra ons een ongeluk boven het hoofd hangt maakte zich van mij meester.”

„Zeer merkwaardig!” mompelde Raffles, vol belangstelling den jongen Lord aankijkend, die even zweeg.

Na een diepen zucht vervolgde Lord Castell met halfluide stem:

„Ik deed alle moeite om mij tegen de geheimzinnige aantrekkingskracht van het portret te verzetten en daar nog eenige mijner vrienden binnentraden, dronken wij in die kamer eenige flesschen champagne en ik gebruikte misschien het meeste van den wijn.

„Doch eigenaardig — steeds weer moest ik mijn oogen opslaan naar het portret der danseres en steeds weer maakte zich dat eigenaardige bekleemde gevoel van mij meester.

„Eindelijk hield ik het niet meer uit in de kamer, wendde vermoeidheid voor en reed naar huis.

„Het klinkt ongelooflijk als ik u vertel, dat ik den ganschen nacht geen oog dicht deed.

„Den volgenden morgen had ik een besluit genomen; ik wilde het portret, dat mij zoo verbazend aantrok, tot mijn eigendom maken en het vernielen, zooals men dat doet met een griezelige spin of een afschuwelijke schorpioen.

„Ik reed naar den eigenaar van het lokaal, een Italiaan, en zoodra de man bemerkte, dat ik een liefhebber voor het portret in zijn restaurant was, vroeg hij een prijs, veel hooger dan mijn tegoed op de Bank.

„Mij bleef niets anders over, daar ik, zoo lang als mijn vader leeft, niet over het vermogen der familie kan beschikken, dan mijn vader op te zoeken.

„Ik trof hem in zijn werkkamer en nauwelijks had de oude heer mijn wensch vernomen, om het schilderij te koopen, of hij sprak, nadat hij vol belangstelling naar mij had geluisterd:

„Ik ben bereid, het portret, ondanks den hoogen prijs, die ervoor wordt gevraagd, te koopen, maar ik wil het eerst persoonlijk gaan zien.”

„Ik ging dus dien avond met mijn vader

naar het restaurant en toen gebeurde het vreeselijke, dat mij tot u voert.

„Nauwelijks had mijn vader het portret gezien, of hij deinsde vol ontzetting achteruit, staarde met doodsbleek gelaat naar het schilderij, mompelde onsamenhangende woorden en zou in elkaar gezakt zijn, als ik hem niet had ondersteund.

„Ik begreep niets van dit alles.

„Mijn vader had nog juist de kracht, het chèqueboek te voorschijn te halen, den restaurateur het bedrag, dat deze vorderde, voor het raadselachtige schilderij te betalen waarop ik hem per rijtuig naar huis moest brengen.

„Tevergeefs trachtte ik van mijn vader een opheldering over zijn vreemd gedrag te krijgen.

„Als versuft staarde de oude heer uit het raampje van de auto en ook thuis antwoordde hij niet op al mijn woorden, sloot zich op in zijn werkkamer en ik zag hem pas den volgenden morgen weer, toen het schilderij thuis werd gebracht.

„En nu begon het treurspel in ons huis met elke minuut vreeselijker en geheimzinniger te worden.

„Mijn vader sloot zich op met het schilderij en ik, evenals mijn moeder, benevens een oud vriend van onze familie, een zekere Dr. Tijler, zagen door een sleutelgat, hoe mijn vader voor het schilderij, dat boven de schrijftafel was opgehangen, in diep gepeins verzonken zat, terwijl zijn blikken onafgebroken op het schilderij gevestigd waren.

„Bijna twee dagen lang duurde dat zoo voort, voordat het ons gelukte, de kamer van mijn vader binnen te dringen, waar deze van vermoedheid was ingeslapen.

„Op aanraden van onzen huisdokter wilden wij hem laten overbrengen naar een zenuwinrichting, maar mijn moeder verzette zich daartegen en besloot, nog dienzelfden nacht, vóórdat mijn vader wakker werd, het schilderij te vernietigen.

„Dat deden wij. En — — —”

De jonge Lord haalde een zijden zakdoek uit de mouw van zijn jas te voorschijn en wischte zich het voorhoofd af, waarop dikke zweetdruppels pielden.

Eindelijk vervolgde hij met moeite:

„Den volgenden morgen, toen mijn vader naar zijn werkkamer ging en zag, dat het schilderij weg was, kreeg hij een aanval van razernij en nu bevindt hij zich sinds hedenmorgen in de zenuwinrichting van dr. Guvingen.”

„Dat is het merkwaardigste, wat ik ooit heb gehoord,” zei Raffles. „Hoe kan een schilderij zoo'n invloed op een mensch hebben?”

„Er moeten zeer bijzondere, geheime be-

trekkingen bestaan die mijn vader met dat schilderij verbinden, mylord, anders weet ik er ook geen verklaring voor.

„Om kort te gaan, ik was den geheelen dag in de inrichting van dr. Guvingen en heb de voornaamste specialisten van Londen laten komen.

„Het resultaat van het onderzoek dier geleerden is als volgt:

„Een genezing van de zenuwziekte bij mijn vader is alleen mogelijk, wanneer wij het schilderij weer terug bezorgen.”

„Wel, doet dat dan, mylord!”

De jonge Lord wrong wanhopig de handen.

„Maar dat kan ik juist niet. Mijn moeder en ik hebben het schilderij uit de lijst gesneden en — — verbrand!”

Onwillekeurig ontsnapte Raffles, die overigens zijn zenuwen toch wel goed in bedwang had, een kreet van teleurstelling.

Lord Castell knikte treurig met het hoofd en vervolgde:

„Eén weg is er echter nog en daarom ben ik in den nacht bij u gekomen, mylord, daarom vroeg ik u, of gij den naam kent van een schilder Tiffonier in Parijs. Alles wat wij namelijk nog van het schilderij weten, is de naam van den artist, dien wij in den linkerhoek van het portret lazen.

„Daar stond: Hugo Tiffonier, Paris.”

Raffles haalde weer de schouders op en antwoordde:

„Ik moet helaas herhalen, dat ik te Parijs een schilder van dien naam niet ken. Maar als ik hem wel kende, wat hadt gij dan gewild, dat ik deed?”

„Well,” antwoordde de jonge Lord, „deze zou zich waarschijnlijk het schilderij nog herinneren en wel in staat zijn, hetzelfde portret nog eens te schilderen. Misschien zelfs heeft hij er een schets van.”

„Dat is mogelijk,” antwoordde Raffles, „en het zou het eenvoudigste zijn, als gij naar Parijs gingt en u best deedt, den schilder te vinden.”

„Ook dat heb ik reeds overwogen, maar het zal mij niet mogelijk zijn, Londen te verlaten. De eenige, van wien vader voedsel en drank aanneemt en die hem niet tot razernij prikkelt, ben ik. Ik kan dus voorloopig mijn vader niet verlaten.”

Nu richtte Raffles zich, zooals dat zijn gewoonte was, als hij een kort besluit nam, met een veerkrachtige beweging op, stak den jongen man zijn hand toe en zei:

„Misschien kan ik u in dit treurige geval helpen. Als gij mij uw vertrouwen schenkt, dan vertrek ik morgen naar Parijs en tracht den schilder te vinden en u het schilderij terug te bezorgen.”

„Wilt gij dat werkelijk doen? Gij weet niet, mylord, hoe oneindig dankbaar ik u daarvoor zou zijn!”

„Dat is niet meer dan menschenlijke plicht,” zei Raffles.

„Laten wij nu nog eens alle bijzonderheden

bespreken. Het is nu 1 uur in den nacht, om 5 uur kan ik Londen al verlaten en morgenmiddag om 4 uur te Parijs aankomen. Ik zal een Franschen naam aannemen, laat ons zeggen: Baron Gréville en zal u zoo spoedig mogelijk van mij laten hooren.”

TWEEDE HOOFDSTUK.

Absinth!

Reeds vier dagen was Raffles te Parijs, zonder dat hij eenig succes had gehad met zijn zoeken naar den schilder Tiffonier.

Tevergeefs had hij, zelfs op gevaar af, door de Parijsche politie herkend te worden, de hulp van deze ingeroepen en met de commissarissen oude bevolkingsregisters doorgebladerd.

Een schilder Tiffonier was niet bekend.

Maar nadat hij het zoeken met behulp der politie had opgegeven, bezocht hij alle café's, het zoogenaamde quartier latin en het was een reuzenwerk om elken dag in 30 of 40 der kleinste café's door middel van goede fooien het adres van den schilder Tiffonier te trachten te weten te komen.

Hij begon er ten slotte aan te twijfelen, dat hetgeen hij had ondernomen, uitvoerbaar was.

Een persoon te vinden in de millioenenstad Parijs, wiens naam geheel onbekend en van wiens uiterlijk niemand iets wist, behoorde bijna tot de onmogelijkheden.

De artisten, die misschien tegelijk met den schilder Tiffonier het beroemde Montmartre hadden bewoond, waren waarschijnlijk naar alle richtingen verstrooid of gestorven.

Als laatste middel om toch nog kans te hebben, iets omtrent het bestaan en het verblijf van den gezochte te vernemen, ging Raffles de bekende ballokalen van Montmartre bezoeken.

Hier zocht hij niet alleen de jongere cocottes op maar — en men lachte om den gentleman, die zoo buitensporig deed — hij bemoeide zich met de oudste, meest verlepte en meest geschminkte dames, terwijl hij haar op een flesch champagne onthaalde.

Maar ook geen der oudere cocottes herinnerde zich een schilder Tiffonier.

Het was om wanhopig te worden.

Reeds wilde hij de geheele zaak als hopeeloos opgeven, toen de garderobevrouw, die hem bij het verlaten van een der ballokalen zijn pels overhandigde, op zijn vraag, of zij misschien een schilder Tiffonier kende, hem eerst eenige oogenblikken met haar tanig, gerimpeld gelaat aankeek daarop den mond met de smalle, bloedeloze lippen verbaasd opende, zoodat Raffles haar verwaarloosde tandstompjes kon tellen en toen zei:

„Tiffonier — — Tiff — — on — ier —, oui, oui, dien ken ik. Wat wilt gij van dien heer?”

Nog zelden was Raffles zoo aangenaam verast geweest, als op dit oogenblik.

Dat was het stomme geluk, want hij had zich in den laatsten tijd aangewend om iedereen, dien hij zag, eenvoudig te vragen:

„Kent gij den schilder Tiffonier?”

Soms moest hij om zichzelf lachen als hij ongeveer tweeduizend keer op denzelfden dag die vraag richtte tot hem onbekende menschen.

Alleen zijn wilskracht om het doel ondanks alle moeilijkheden toch te bereiken, deed hem niet den moed verliezen en zoo kwam het, dat hij ook nu weer aan de garderobevrouw had gevraagd:

„Kent gij misschien den schilder Tiffonier?”

En zij kende hem.

Zij kende hem zeer goed, want zij woonde in hetzelfde huis als hij en vertelde, dat haar man de concierge van het huis was en dat de schilder Tiffonier reeds sinds vier maanden de huur schuldig was en met een armoedig verloopen vrouwspersoon in zijn atelier woonde en elken nacht dronken was.

Raffles gaf haar 5 francs, noteerde het adres van haar huis en toen hij op den boulevard stond, mompelde hij in zichzelf:

Ik zal nu maar eerst naar huis gaan, naar mijn hotel en uitslapen, want hoe graag ik ook den schilder Tiffonier vannacht nog had willen spreken, omdat het mogelijk is, dat hij morgenochtend niet meer leeft, zal ik toch moeten wachten, want hij is — en nu herhaalde Raffles wat de vrouw hem had verteld — dronken!

Den volgenden morgen om tien uur, terwijl de sneeuw de Parijsche straten met een groezelig, vuil kleed bedekte, begaf hij zich naar den boulevard St. Michel, naar het huis, waar de schilder Tiffonier moest wonen.

Hij moest langs uitgesleten, onzindelijke trappen naar de vijfde verdieping klauteren en bevond zich toen op een donkeren zolder. Aan het eind zag hij een soort van houten deur, waarop een briefje was bevestigd.

Raffles liet het licht van zijn electriche zaklantaarn, die hij altijd bij zich droeg, ontgloeien en las nu op het slecht bevestigde strookje papier in slecht schrift den naam Tiffonier.

De deur stond aan, zoodat Raffles in een vrij groote, schuin afgetimmerde mansarde of dakkamer kon kijken, wier voornaamste eigenschap was, dat zij absoluut ongeschikt was als menschelijke woning.

Kisten, met lappen bedekt, eenige kapotte stoelen en in den hoek onder de dakpannen iets, dat waarschijnlijk een bed moest voorstellen, maar waarvan men niet kon zien, waaruit het eigenlijk bestond, aan den muur eenige teekeningen in zwart krijt en eenige raadselachtige gipsafdrukken, een gewirwar van menschelijke lichamen en dieren.

Van deze kamer leidde een uitgang naar een nevenvertrek, dat door een gehavend rood katoenen gordijn was afgesloten.

Op zijn kloppen riep een vrouwenstem, heesch van de absinth, het in Parijs gebruikelijke „S'il vous plait!”, waarna Raffles binnentra.

Hij kon eerst niemand ontdekken, doch eindelijk zag hij, dat in het zoogenaamde bed iets bewoog, en onder de voormalige voddezakken, die aan elkaar genaaid de dekens vormden, een menschelijk lichaam lag.

„Hé,” riep Raffles, „waar zit u?”

„Wie is daar dan?” klonk het heesche geluid van zoeven uit het door het katoenen gordijn afgesloten nevenvertrek.

Tegelijkertijd richtte zich onder de dekens ook de magere gestalte op van een man, het hoofd bedekt met een gestreepte grijze muts, terwijl een slecht verzorgde baard de rest van het gezicht bedekte.

Aan de uitdrukking der oogen van den man zag Raffles, dat de hem aanstarende nog niet ontnuchterd was.

Zonder verder acht te slaan op Raffles, richtte hij zich heelemaal op en riep: „Lou, water en absinth.”

„Dadelijk, dadelijk!” antwoordde de heesche stem.

In het volgende oogenblik, alvorens Raffles den toestand begreep, kwam achter het gordijn een groote, ruwe vrouwengestalte te voorschijn, die een stuk van een degen in de hand had en toen, zonder acht te slaan op den bezoeker, op den in het bed liggende lossloeg en uitriep:

„Daar heb jij je absinth, zuiplap, je hebt voor mij niets overgelaten en we hebben geen sou om nieuwe te koopen. Ik zal je wel leeren mijn absinth op te drinken!”

Verbluft keek Raffles naar het vermakelijk tooneel en maakte er ten slotte een einde aan door naar de vrouw te gaan, haar bij den arm te pakken en te zeggen:

„Hier hebt ge een franc, ga naar beneden om absinth te halen.”

„O, o,” riep de in bed liggende schilder, „een weldoener, een weldoener!”

De vrouw keek een oogenblik verwonderd naar den franc, die zich in haar hand bevond, plooid daarna haar terugstootend, leelijk gezicht tot een lief verleidelijk lachje en zei:

„Dat noem ik nog eens een nobele heer, mon dieu, jou zou ik wel tot minnaar willen hebben.”

Raffles maakte een afwerend gebaar en antwoordde:

„Haal nu de absinth, mademoiselle, en laat mij even spreken met den schilder Tiffonier.”

Voordat de vrouw het dakkamertje verliet, wendde zij zich tot den schilder en riep:

„Heb niet den moed om buiten mij om een van je schilderijen te verkoopen!”

Zij hield Raffles namelijk voor een koper van de schilderijen van den schilder.

Zoodra zij de kamer had verlaten richtte de schilder zich weer op onder de dekens, waaronder hij zich uit angst voor de slagen der vrouw had verborgen, en zei met een aan een vroeger beter bestaan herinnerend handgebaar:

„Neemt u plaats, monsieur.”

Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Een stoel was er niet, en om op de manier der Turken op den grond te gaan zitten, daartoe gevoelde Raffles, bij het aanschouwen van den zeer vervuilden toestand hiervan, weinig lust.

Hij bleef daarom voor het bed staan en stak eerst, om de atmosfeer van het vertrek beter te kunnen verdragen, een sigaret op.

Onder het rooken keek hij naar den hem aanstarenden schilder.

Die man moest een veel bewogen leven achter den rug hebben; op zijn gelaat hadden

hartstocht, gebrek en alcohol in duidelijke trekken hun kenteekenen achtergelaten, en toch lag er nog een glimpje van het genie over de verwoeste gelaatstrekken.

Raffles wilde den tijd vóór den terugkeer der vrouw benutten en verklaarde hem daarom in korte woorden, dat hij in Londen een schilderij van hem had gezien, het portret van een bajadère, en dat hij hiervan gaarne een copie zou willen hebben.

Nauwelijks had Raffles uitgesproken of de schilder, die vanwege de koude in zijn schamele kleeding in bed lag, sprong overeind en haalde een groote kist onder de legerstede vandaan.

Hij zocht hier een oogenblik in, en scheen toen gevonden te hebben wat hij zocht, want een sombere glimlach gleed over zijn gelaat. Hij scheen opeens volkomen nuchter te zijn geworden.

„Dat is het, nietwaar?” vroeg hij en overhandigde Raffles een klein vel papier.

Raffles had geen voorstelling van het origineel, dat hij zocht, maar het portret, of liever gezegd de schets die de schilder hem liet zien, was de beeltenis van een in gloedvolle kleuren geschilderde Indische danseres. Dat moest zij bepaald zijn.

Nieuwsgierig, met veel belangstelling, beschouwde Raffles de schets om iets van de geheimzinnige betovering van dit zeldzame portret te ontdekken.

Doch tevergeefs!

Hij kon niet den minsten hypnotischen of suggestieven invloed in het schilderij zien.

Het eenige, wat hij kon waarnemen, was dat een meesterhand het had gemaakt.

„Dat is het portret,” zei hij langzaam, „wilt ge naar deze schets in hetzelfde formaat als het destijds door u gemaakte een nieuw schilderen?”

De schilder begon opeens hevig te sidderen. Hij zocht zich met zijn magere ontvleesde handen te steunen aan het bed, sloot even de oogen, opende ze weer, waarna ze vurig straalden en de schilder een luiden, woesten kreet slaakte als van een roofdier.

„Ik — — — —?”

Als een tijger sprong hij plotseling op Raffles toe en, vóórdat deze het kon verhinderen, had hij hem de schets weer ontrukkt.

Zijn oogen hadden een dreigende uitdrukking, alsof hij een aanval van delirium kreeg.

„Ik zou dat portret nog eens schilderen?” schreeuwde hij.

Hij slingerde het op den grond, trapte erop en lachte luid.

„Gij weet niet, wat gij zegt, monsieur; als ik dit portret nog eens zou schilderen, nog eens penseel en verf voor dit portret ter hand zou

nemen, zou ik mij vervloeken, en wel zoodanig, dat het eenige, wat ik in dit leven nog bezit, de kostelijke absinth, nooit meer over mijn lippen zou komen!”

Daarna keerde hij zich om en liep met groote passen door het dakkamertje.

Raffles keek hem verbaasd aan, en allerlei gedachten kwamen hem daarbij in het hoofd.

Wat voor geheimen staken daar achter; wat voor raadselachtige betovering ging er toch van dit portret uit?

De schilder scheen eindelijk kalmer te worden, en, zich tot zijn bezoeker wendend, zei hij:

„Gaat u daar op het bed zitten, monsieur. Een canapé of stoel kan er in dit vervloekte leven niet meer op over schieten.”

Om den schilder gerust te stellen voldeed Raffles aan zijn wensch.

Nadat hij een versche sigaret had opgestoken, sprak hij:

„Volgens de schetsen, die hier aan den wand hangen, zie ik dat gij een meester zijt en gij zoudt, voor zoover ik de kunst kan beoordeelen, zeer goed kunnen rondkomen, ja, zelfs een rijk bestaan kunnen hebben. Misschien kan ik u helpen.”

De schilder bleef vlak voor hem staan, spreidde zijn vingers uit, streek zich daarmee door de verwarde haren en keek Raffles aan met een blik vol minachting.

„Houd op, monsieur, gij schijnt niet te weten, met wien gij spreekt.

„Dat ik een meester ben, hebben mij andere lieden ook gezegd, doch dat laat mij koud.

„Deze wereld is een verzamelplaats van stommerikken en idioten, is in het geheel geen kunst waard en daarom trap ik op ze, daarom vernietig ik mijn werk zoodra ik het gemaakt heb. Want ik zou mij nog in mijn graf omkeeren, als er eenmaal een schilderij van mij in een museum zou hangen, en ik mij zou moeten voorstellen hoe de domme menigte mijn heerlijk meesterwerk zou aanstaren, een meesterwerk, dat het groote werk van God het meest nabij komt en dat die idioten in hun onverstand beoordeelen zonder te weten, wat zij voor zich hebben.

„Diable! Ik lach er om, monsieur! Weg met die menigte! Onder de guillotine! — Leve de vrijheid en de absinth!”

Raffles rookte onverschillig zijn sigaret en liet den uitval van woede van den halven dwaas kalm uitwerken zonder zich verder met hem bezig te houden.

Nadenkend, alsof hij in zijn club te Londen zat, blies hij de rookwolkjes voor zich uit, knipte met een sierlijke handbeweging de asch weg en zei:

„Ik geef u volkomen gelijk, doch wat heb ik

daarmee te maken. Drink absinth zooveel ge wilt, veracht de kunstliefhebbers uit den grond van uw hart, maar — maak mij voor mijn geld een schilderij."

De schilder begon opnieuw hardop te lachen.

"Wat geef ik om uw geld, monsieur? Wat kan mij uw geld schelen, bourgeois! Ha, ha, ha, wat zit ge daar verlegen, dat is u zeker nog niet overkomen, dat iemand uw geld zoo veracht, maar ik spuw erop.

"Het laat mij geheel koud en wanneer ge den vloer van dit vertrek met goudstukken zoudt beleggen, ha, ha, dan zou ik de moeite niet nemen, ze op te rapen! Ik hecht er niet in 't minst aan. Doch uw schilderij — daar kunt ge op wachten tot we elkaar in de hel weerzien.

"Neen, monsieur, ik denk er niet aan, in deze wereld wordt niet meer geschilderd.

"Weg met jullie allen — — onder de guillotine — hier wordt gedronken!"

"Nu," zei Raffles, "drink dan maar, doch misschien wilt ge mij dit kleine portret verkoopen."

Met een sprong als van een kat, zoals Raffles van de zwakke krachten van den schilder niet had vermoed, had hij het portret weer in zijn handen en begon het vreeselijk te vervloeken.

Toen hij eindelijk naar lucht moest happen, omdat zijn voorraad scheldwoorden uitgeput raakte, begon hij plotseling, zooals bij lieden van zijn slag, die half ziek, half dronken zijn, gewoonte is, te schreien. Hij huilde en jankte als een hond, die een pak slaag krijgt.

Plotseling knielde hij neer midden in het dakkamertje, keek naar den hemel met het portret in de rechterhand en riep tot Raffles:

"Gij weet immers niet — — gij kunt immers niet — — gij hebt immers geen flauw vermoeden, waarom ik hier zoo voor u sta in de grootste ellende, in dit krot van een woning.

"Omdat ik deze vrouw, wier portret ik hier in de hand heb, dit beest, deze bloedzuigster eens heb bemind, zoodanig bemind, dat ik mijn leven, mijn geluk, mijn toekomst, mijn geloof, kortom alles aan haar heb opgeofferd, alles — — alles — —"

Raffles overdacht, hoe hij de opgewondenheid van den man zou kunnen kalmeeren.

In dezen toestand was er met den man beslist niet te redeneeren.

Als eenig hulpmiddel, dat hij bij de hand had, haalde hij zijn sigarettenkoker te voorschijn, opende deze en zei met een beminlijk glimlachje:

"Mag ik u een sigaret aanbieden, Monsieur?"

Schuw als een misdadiger stak de schilder zijn magere vingers uit naar de kostbare met juweelen bezette étui, stak een der Egyptische sigaretten op en na een paar trekjes gedaan te hebben, zei hij:

"Een goed merk, een heel fijn soort; ik wil ze tot het eind oprooken."

"Rook maar," zei Raffles, "met een sigaret in den mond is het veel aangenamer praten."

Er trad een kleine pauze in, gedurende welke de schilder, in gedachten verzonken, den wegtrekkenden rook der sigaret nakeek.

Na eenige minuten begon Raffles opnieuw:

"De dame, door wie gij in het ongeluk zijt gestort, moet een opvallende schoonheid zijn geweest."

De schilder knikte en Raffles kon duidelijk merken, dat de gedachten van den kunstenaar zich ten gevolge van zijn woorden met zijn voormalige geliefde bezighielden.

Dat was het, wat hij wenschte.

De stem van den schilder klonk hol als uit een afgrond, toen hij antwoordde:

"Jeannette was schoon!"

Opeens schrok hij, vermoedelijk door den naam, dien hij genoemd had, doch toen hij het onverschillige onbewogen gelaat van Raffles zag, werd hij weer vertrouwelijk en vervolgde:

"Ge zult misschien niet begrijpen, hoe ik zoo'n verlopen sujet geworden ben, voor wien gij mij wel moet aanzien. Gij zult er u misschien niet kunnen indenken, dat ik eenmaal, jaren geleden, in dit Parijs — — onder de guillotine! weg met allen — — in dit duivelshol, een in de salons gevierd en beroemd kunstenaar was.

"Doch ik heb maling aan schoonheid — — ik lach erom — —"

Raffles viel hem in de rede.

"Lacht u erom, ik ook. Slechts nog een laatste vraag zou ik tot u willen richten, meester:

"De dame, het model voor urwe bajadere, heeft immers in de Rue Madeleine gewoond, nietwaar?"

De schilder keek verbaasd op.

Deze plotselinge vraag overviel hem, doch daarna zei hij:

"Neen, mijnheer, in de Rue Lafayette!"

"Ik dank u zeer," zei Raffles.

Met een handige truc, zooals de politie vaak gebruikt, was hij eindelijk het adres te weten gekomen.

De schilder knarste op de tanden:

"Vervloekt zij het leven en de bourgeoisie! Leve de vrijheid! Ha! destijds reed ik in equipages met gummibanden, lakeien trokken de deuren voor mij open. Ik ging gekleed volgens de laatste mode, met briljanten aan mijn vingers.

„De schoonste vrouwen bezochten mij in mijn atelier, buiten in het park Luxembourg in een verrukkelijk buitenverblijf.

„En op zekeren dag kwam zij, Jeannette Vincent, juist toen ik met de gouden medaille was bekroond en mijn eerezucht mij toeriep, dat ik eens als officier van het Legioen van Eer zou sterven met den purperen mantel van Frankrijks zonen over de schouders.

„Weg met hen allen! Leve de vrijheid!

„Toen destijds het canaille, die duivelin in vrouwengedaante, Jeannette Vincent, bij mij kwam, wierp ze zich als een vampyr op alles, wat ik tot nu toe als kunstenaar had geschapen en verkregen.

„Ik werd verliefd op haar — zij was verblindend schoon — en ik, die tot nu toe den hoogsten sport op de ladder der kunst had bereikt, door koel te blijven tegenover de vrouwen, ik werd een slachtoffer van mijn hartstocht.

„Van de eene badplaats naar de andere, van stad tot stad heeft zij mij meegetrokken, ik werkte niet meer, ik verwaarloosde alles.

„Ik legde mijn vermogen aan haar voeten, zij scheen mij lief te hebben — en ik was gelukkig, zooals alleen een dwaas dat kan zijn!

„Monsieur, menschen, die liefhebben zooals ik, moesten door hun dokter in een krankzinnigengesticht worden gebracht.

„Daar zou men na eenige uitbarstingen van woede weer een verstandig mensch worden.

„Ik bekommerde er mij niet om, vanwaar zij kwam, wie zij was.

„Hoe zij al haar geld had verkregen — — ik zelf kon haar geen vermogen aanbieden — — ik vroeg er niet naar, ik leefde twee jaar lang in een voortdurende roes.

„Maar ik wil kort zijn.

„Op zekeren dag ontwaakte ik uit mijn droom op een verschrikkelijke manier. Het was in Londen, waar ik plotseling ziek werd.

„Eenige dagen bemoeide zij zich nog met mij, daarop was zij plotseling verdwenen, naar mijn vrienden mij later vertelden: er vandoor gegaan met een Engelschen Lord.

„Wat er verder met haar is gebeurd, weet ik niet, maar wat ik ben geworden, dat ziet gij.

„Uitgezogen door een vrouw, bedrogen in het heiligste en als een uitgeknepen citroen op straat gegooid.

„Kijk eens, deze hand, die eenmaal door koninginnen werd gedrukt. . . ., mijn hersens, die het schoonste en heerlijkste konden schep- pen — — nadat dit met mij gebeurd was, kon ik nog slechts werken voortbrengen, die waar- deloos zijn en alleen geschikt voor den gewo- nen, burgerlijken smaak der groote menigte.

„Bah! Ik walg, als ik aan kleuren denk, maar als ik herinnerd word aan deze vrouw,

dan grijpt mij een woede aan, monsieur, een dierlijke woede — — ik zou haar kunnen geeselen, als zij nog eenmaal mijn levensweg kruiste. — —

„Neem u in acht voor die slang, monsieur, want ik veronderstel, dat gij, omdat gij haar portret wenscht, op de een of andere wijze met haar in aanraking zijt gekomen.”

Hij stond op en ging naar het venster.

Het valse daglicht bescheen de hoekige ge- laatstrekken van den man; daarop schreeuw- de hij weer op luiden toon en begon opnieuw te weenen.

Deze laatste plotselinge uitbarsting van den man en zijn levensgeschiedenis ontroerden Raffles.

Hij stond op, ging naar den weenenden schilder toe, legde de hand op zijn schouder en sprak:

„Het doet mij leed, monsieur, dat ik de oor- zaak van uw verdrietige stemming ben; maar ik zou u toch nogmaals willen verzoeken, — want het is van groot belang voor mij — schil- der mij dit portret.”

Een hard, vastberaden „neen!” weerklonk.

Raffles wist voor het eerst in zijn leven niet, hoe hij het bij een mensch moest aanleggen om zijn doel te bereiken.

Met geld was hier niets te beginnen, met overredingskracht nog minder, er bleef hem dus niets anders over dan brutaal geweld of — — zijn sport, diefstal, om zich in het bezit te stellen van de schets, want goedschiks zou de schilder hem die waarschijnlijk niet geven.

Toch wilde Raffles het beproeven, maar nauwelijks had hij zijn wensch te kennen ge- geven om de schets te bezitten, of de schilder liep naar een kleine kachel toe, waarin wat steenkoolgruis lag te gloeien, opende deze en gooide met een groven vloek de schets in het vuur.

Een woeste, zegevierende lach speelde om zijn lippen, toen het droge papier een prooi der vlammen werd.

Daarop keerde hij zich om en zei op scher- pen toon:

„Dat is weg! Van de wereld weggevaagd! En nu, monsieur, als gij wat absinth met mij wilt drinken, die mijn geliefde aanstonds zal brengen” — — hij lachte luid en hoonend, „ja, ja, monsieur, nu kunt gij eens zien, wat voor een goeden smaak ik heb.”

Raffles nam zonder te antwoorden zijn hoed op, maakte een lichte buiging en ging de deur uit.

Op de trap ontmoette hij de „geliefde” van den schilder, die zich verbaasde, dat de voor- name heer reeds wilde heengaan en hem na- riep:

„Als gij hem iets hebt afgekocht, krijgt gij het niet, als gij mij het geld niet bezorgt.“

„Stel u gerust!“ antwoordde Raffles, „de dingen daarboven zijn onverkoopbaar!“

Toen hij de derde trap van beneden af had bereikt, hoorde hij den schilder roepen:

„Lou, breng je absinth?“

„Ja, geliefde!“

En het laatste, wat Raffles hoorde, was:

„Weg met jullie allen — leve de guillotine en de absinth!“

Raffles echter zuchtte van verlichting toen hij deze hel had verlaten en weer op den boulevard stond en de frissche, koude winterlucht inademde.

DERDE HOOFDSTUK.

Een interessante kennismaking.

Den volgenden dag hield Raffles zich er als een welgeoefend detective mee bezig, in de Rue Lafayette huis aan huis bij de portiers te informeren naar een zekere madame Vincent.

Eindelijk, op No. 16, slaagde hij.

Een oude, grijze concierge, die zijn betrekking reeds meer dan dertig jaar waarnam, gaf hem de gewenschte inlichtingen.

Hij, zoowel als zijn vrouw, kenden de gezochte nauwkeurig.

Het was weliswaar al heel lang geleden, naar zij Raffles vertelden, dat Madame Vincent in hun huis had gewoond, 20 of 30 jaar misschien al wel, zoo vertelden de praatzieke oude mensen.

Maar een jaar geleden hadden zij op een wandeling in het Bois de Boulogne madame Vincent ontmoet.

Zij was hun in een sierlijk rijtuig voorbijgeleden, had hen herkend en laten stilstaan.

Toen had zij tamelijk vriendelijk naar het welzijn der oude menschen geïnformeerd en de oude vrouw zelfs uitgenoodigd om haar in haar hotel te komen bezoeken, waar zij gedurende haar verblijf te Parijs woonde.

Daar had de vrouw van den portier haar inderdaad bezocht.

Madame Vincent, die heel rijk moest zijn, had haar een biljet van honderd francs gegeven en haar verteld, dat het haar zeer goed ging, dat zij tijdelijk in Parijs was en weldra naar Nizza zou terugkeeren, waar zij een eigen villa bezat.

Zonder de lieden in de rede te vallen, had Raffles geluisterd en hij haalde nu zijn beurs voor den dag om de verbaasde oude vrouw,

die hem het meeste had verteld, eveneens een biljet van honderd francs te overhandigen.

Toen hij weg was, sprak de vrouw tot haar man:

„Zeg, dat is zeker een aanbieder van haar geweest, die gaarne wilde weten, waar zij zich nu bevindt.“

Reeds per avondtrein vertrok Raffles naar Nizza.

In het Hotel de Parc, een der grootste en modernste hotels van Nizza, nam hij zijn intrek.

Hij was tegen den morgen aangekomen.

Nadat hij een paar uur had uitgerust, begon hij met onvermoeiden ijver onmiddellijk weer met zijn nasporingen.

Het eerst in zijn hotel.

Daar kende echter niemand den naam van madame Vincent.

Hij begaf zich weer naar de politie — zonder aan eenig gevaar voor zijn eigen persoon te denken — want als madame Vincent in Nizza een villa bezat, dan moest dat bij de overheid bekend zijn.

Maar geen der beambten kende een dame van dien naam.

Zeer ontevreden over het resultaat van zijn bemoeiingen en zich verbazend, dat niemand de vrouw, die hij zocht kende, keerde Raffles naar zijn hotel terug.

Dit was zeker, een villabezitster in Nizza, die Vincent heette, bestond er niet en was er ook waarschijnlijk nooit geweest.

Of madame Vincent misschien naar een andere plaats was verhuisd?

Misschien naar Monte Carlo?

Ook was er nog een andere mogelijkheid.

Misschien woonde zij hier wel, doch onder een anderen naam.

Hij herinnerde zich de woorden van den Parijschen schilder.

Deze had onder anderen verteld, dat zijn vroegere geliefde nu eens dezen, dan weer een anderen naam droeg en zoo dikwijls van naam veranderde als andere dames van handschoenen.

Zonder twijfel was dat de reden, waarom hij in Nizza geen madame Vincent kon vinden.

Maar hoe zou hij nu doen?

Daar herinnerde hij zich, dat hij, al was het ook slechts een paar seconden lang, haar portret bij den schilder had gezien. Het was zeer vluchtig geweest en misschien geleek het niet eens volkomen, hoewel dit laatste waarschijnlijk wel het geval zou zijn, daar de schilder werkelijk een meester in zijn vak was.

De eenige mogelijkheid, die overbleef, was, dat het hem misschien zou gelukken onder de duizenden gasten, die elken middag te Nizza in het park wandelden, haar te herkennen.

Hij wist, dat vrouwen uit die kringen zich zeer lang jong weten te houden met allerlei kunstmiddeltjes en dat het daarom niet tot de onmogelijkheden behoorde, haar nog te herkennen.

Hij begon daarom de stad in alle richtingen te doorkruisen, evenals hij dat te Parijs had gedaan, hij maakte uitstapjes in de omstreken en weldra was er geen plekje meer, dat hij niet bezocht had.

Hij was de getrouwste bezoeker der concerten, café's, theaters en restaurants.

Urenlang dwaalde hij door de straten en parken — op alle plaatsen, waar de voorname wereld zich vertoonde, was hij te vinden.

Hij maakte zelfs kennis met sommige menschen en liet zich in de toonaangevende kringen introduceeren — maar alles was te vergeefs.

Geen enkel gelaat ontdekte hij, dat ook slechts de geringste gelijkenis vertoonde met de eigenaardige schoonheid der bajadere.

Reeds twee weken vertoefde hij nu in Nizza.

Hij begon moedeloos en verdrietig te worden — de voortdurende onderzoekingsstochten matten hem niet zoo zeer lichamelijk, dan wel geestelijk af.

Twee brieven van den jongen Lord Castell, waarin deze in hartroerende woorden om bericht verzocht, werden hem nagezonden, en hij wist niet, wat hij zou antwoorden.

Eindelijk besloot hij te vertrekken.

Het was voor het eerst in zijn leven, dat hij een zaak als hopeloos wilde opgeven.

Niemand, die het niet reeds zelf heeft beproefd, kan zich voorstellen, hoe moeilijk het is, maar een vluchtige schets van den een of

anderen mensch, dien persoon onder duizenden terug te vinden, vooral wanneer die persoon in dien tusschentijd 25 à 30 jaar ouder is geworden.

Hij had niet meer de minste hoop, dat hij eenig succes zou hebben.

Op den dag van zijn vertrek liep hij voor de laatste maal in het vroege morgenuur door de goedverzorgde lanen van het groote kurpark, waar het op dien tijd nog tamelijk stil was.

Een uur later zou het daar vol zijn van de elegantste dames en heeren te paard of in rijtuigen, die flirtend en koketteerend op en neer reden.

In gedachten verdiept wandelde Raffles door het park.

Bij een bocht keek hij plotseling op. Een schaduw was op zijn pad gevallen.

Het was, alsof een bliksemstraal hem trof — vóór hem stond — gekleed in een fraai wit gewaad van kostbare kantstof — een slanke meisjesgestalte.

Het heldere licht der morgenzon viel op het door donkere lokken omgeven gezichtje — dat was het gelaat, dat Raffles reeds wekenlang als een krankzinnige zocht — het gelaat van de geheimzinnige bajadere van het schilderij!

Als betooverd bleef Raffles staan en staarde haar aan.

Ja, zij was het. — — —

Dat waren de groote, zwarte, geheimzinnige oogen, die hij van de schets kende, dat was hetzelfde verrukkelijke, betooverende glimlachje om den kleinen, prachtigen mond.

Dat was dezelfde gestalte.

Doch terwijl Raffles dit alles bij zich zelf constateerde, was hij er van overtuigd, dat het meisje het origineel van de schets en het vernietigde schilderij te Londen niet kon zijn. Zij straalde nog in den gloed en de bekoring der eerste jeugd. Zij kon nauwelijks achttien, hoogstens negentien jaar zijn, terwijl de schilderij zeker vijf en twintig à dertig jaar geleden gemaakt was.

Terwijl hij dit alles overdacht en daarbij het meisje onafgebroken aanzag, kwam er plotseling een diepe blos over het schoone gelaat en opende zij den mond om hem tamelijk snibbig toe te voegen:

„Gij zijt onbeschaamd!”

Raffles nam beleefd zijn hoed af, maakte een buiging en antwoordde:

„Pardon, een toeval! Ik meende een bekende te zien”.

Zonder een woord te spreken doch met een blik, waarvan Raffles, die zijn wereld uitstekend kende, de beteekenis maar al te goed begreep, verwijderde het meisje zich en zette haar wandeling voort.

Daarop ging hij heen.

Zij lette er niet op, dat Raffles haar langzaam als een schaduw volgde.

Het kwam er nu op aan, het gelaat, het prachtige gelaat, dat hij zoo lang reeds had gezocht, niet weer te verliezen.

Terwijl hij haar volgde, trachtte hij te vergeefs zich zelf wijs te maken, dat hij belachelijk handelde, omdat de door hem gezochte persoon niet te vergelijken was met het slanke meisje.

De vrouw, die hij wilde vinden, moest ongetwijfeld 30 jaar ouder zijn.

Bij een andere bocht van den weg bleef zij staan, en toen zag Raffles, dat hij zich in het karakter van het meisje niet vergist had. Haar onschuld was slechts kunstmatig en voorgewend en alleen op haar gelaat te lezen. Zonder nu juist een demi-mondaine te zijn, behoorde zij ongetwijfeld tot dat slag jonge meisjes, dat haar leven leeft, zooals de impuls van het oogenblik haar dat aangeeft, zonder zich te bekommeren om moraal of wat daar voor door moet gaan. Het eenige, waaraan zij zich nog storen, is de schijn. Voor het oog van de wereld en den oppervlakkigen toeschouwer is zij even onschuldig als jong, terwijl in werkelijkheid het leven, het bedorven leven der groote wereld geen enkel geheim meer voor haar heeft.

Zij bleef staan en wendde het hoofd om. Niet toevallig, maar met een zekerheid, waaruit op te maken viel, dat zij van het eerste oogenblik af aan geweten had, dat zij door Raffles gevolgd werd.

Met een gelaat, waarop een trek lag, welke voor verontwaardiging moest doorgaan, maar waarin Raffles maar al te duidelijk de geforceerdheid en gemaaktheid las, keerde zij op hare schreden terug, ging naar hem toe en sprak hem aan met de woorden:

„Ik merk, dat gij mij volgt, mijnheer. Daar ik dit zeer onaangenaam vind, verzoek ik u, u aan mij voor te stellen en wanneer gij eenig belang stelt in mijn persoon, de wandeling met mij voort te zetten, opdat ik u zoo mogelijk de noodige opheldering kan geven. Ik houd er niet van, op die manier door een heer lastig te worden gevallen.”

Raffles boog met een beminnelijk lachje en antwoordde:

„Ik vraag u beleefd excuus, mademoiselle, als ik u hinderde. Maar ik ben verbaasd, het origineel van een schilderij, die ik te Londen zag en die een onuitwischbaren indruk op mij maakte, hier plotseling voor mij te zien.”

Een verbaasde blik uit haar oogen trof hem.

„Een schilderij, dat op mij geleek, monsieur? Gij moet u vergissen, ik kan u verzekeren, dat er noch te Londen, noch ergens ter

wereld een schilderij van mij bestaat. Maar —”

Er scheen haar plotseling iets in te vallen en zij zweeg even —

„Misschien hebt gij een schilderij van mijn moeder gezien. Men beweert algemeen, dat ik veel, zeer veel op haar gelijk.”

Nu stelde Raffles zich aan haar voor als baron De Gréville, de naam, waaronder hij in Frankrijk reisde en voegde eraan toe:

„Gij zult wel gelijk hebben, mademoiselle, het schilderij, dat ik zag, is reeds voor ongeveer 25 jaar gemaakt, het moet mevrouw uw moeder voorstellen, want de gelijkenis is frappant.

„Zou het onbescheiden zijn, u naar den naam uwer moeder te vragen?”

Zij lachte welluidend:

„O neen, elk kind kent ons hier in Nizza, mijn moeder is de gravin De Bissonier.”

Raffles maakte opnieuw een beleefde buiging en sprak:

„Maar mademoiselle, ik ben al twee weken in Nizza en heb nog niet het genoegen gehad, kennis met u te mogen maken.”

Weer liet zij, terwijl zij lachte, twee rijen der verrukkelijkste paarden zien tusschen de frischroode lippen.

„Wij waren tot gisteren op reis, baron, dat is de reden, maar ik moet nu gaan, mama zal mij wachten.”

„Zou ik zoo vrij mogen zijn, mevrouw uw moeder mijn opwachting te komen maken?”

Snel en vastberaden had Raffles die vraag gedaan.

„Zeker, baron —” haar oogen schitterden hem koket tegen — „mama zal het heel prettig vinden, kennis met u te maken. Wees zoo goed, ons met een bezoek te vereeren.”

Een gracieus hoofdknikje en zij verwijderde zich.

Met veerkrachtigen tred en voor het eerst sinds weken met een opgewekt gevoel haastte Raffles zich naar zijn hotel en gelastte, zijn kamer verder voor hem gereserveerd te houden, want nu had hij eindelijk een doel om te Nizza te blijven.

Hij was nu een grooten stap verder, nu kon hij voor het eerst den jongen Lord schrijven, want nu was zijn werk niet zoo hopeloos als het tot dusverre was geweest.

Terwijl hij den eersten bemoedigenden brief aan den jongen Lord Castell schreef, legde hij plotseling zijn pen neer en dacht na.

Als hij zich nu eens vergiste — als de schets, die de schilder hem had laten zien eens een vreemde voorstelde, voor wie Lord Ernest Castell zich in het geheel niet interesseerde?

Misschien was hij op een valsch spoor — plotseling had hij een ingeving.

Er hielp niets aan, Lord Castell moest naar

Nizza komen. Hij had het origineele schilderij gezien, hij alleen kon weten, of de pas gevonden zoogenaamde gravin De Bissonier werkelijk de persoon was, die hij hoopte te vinden.

Hij verscheurde den brief, spoedde zich naar het telegraafkantoor en verzond aan Lord Castell een telegram, waarvan de inhoud was, dat hij onmiddellijk per volgenden trein, zonder aarzelen, naar Nizza moest vertrekken, terwijl hij moest telegrafeeren, wanneer hij — baron Greville — hem aan het station kon afhalen.

Hij berekende, dat de jonge edelman 1½ dag voor de reis noodig zou hebben.

Twee dagen later kwam deze werkelijk te Nizza aan en werd door Raffles aan het station afgehaald.

Toen zij na het diner op het terras van het hotel zaten, keken zij vol belangstelling naar het leven en de beweging in de aan hun voeten liggende Corsostraat.

In een onafgebroken rij reden de elegante equipages en automobielen voorbij, een zuidelijk levendige menigte bewoog zich daartusschen, de voorbijrijdenden wisselden groeten en schertsende woorden — — het was een interessant, schitterend en kleurig tafereel, waarbij de helderblauwe hemel wondergoed paste.

Al die voornaam gekleede menschen schenen vervuld te zijn van levenslust en vreugde en zich alleen daar te vertoonen om te zien en gezien te worden.

Raffles had met opzet zijn jongen vriend laten plaatsnemen bij de borstwering van het terras, want hij wist, dat om dien tijd de gravin gewend was uit te rijden en hij wilde zien, welken indruk haar verschijning op hem zou maken.

Plotseling zag hij de elegante met grijs satijn gevoerde landauer langzaam naderen.

Zonder Lord Castell op de beide dames — moeder en dochter —, die in het rijtuig zaten, opmerkzaam te maken, sloeg hij hem gade.

En opeens — het was, alsof de jonge edelman een electrischen schok kreeg — stond hij op en boog zich over de marmeren balustrade om beter te kunnen zien; daarop ademde hij diep en zou misschien in het volgende oogenblik de aandacht der beide voorbijrijdende dames hebben getrokken, als Raffles hem niet had toegefluisterd:

„Doe geen gekke dingen, mylord, wat scheelt u?”

„Mijn hemel, baron, daar in dat rijtuig —”

Hij wees met de hand naar de gravin en de naast haar zittende jonge dame.

„Daar zit het levende origineel van het schilderij, dat mijn vader tot waanzin heeft gebracht.”

Het rijtuig was nader gekomen en daar de jonge gravin opkeek naar het terras, boog Raffles, groette en kreeg een vriendelijken wedergroet.

Daarop zag hij, dat de oudere dame zich naar de jongste toeboog en hij wist, dat nu gevraagd werd, wie hij was.

„Kent gij die dames?” vroeg Lord Castell.

„Ja, vriend,” antwoordde Raffles, „ik ken ze.”

„Zij is beeldschoon,” mompelde de jonge Lord, het rijtuig nakijkend.

„Zeker,” antwoordde baron Gréville op eenigszins spottenden toon. „Dat valt niet te ontkennen.”

„Wel,” vervolgde Lord Castell, „gij zult moeten bekennen, dat men zelden zooveel schoonheid en bevalligheid samen ziet. Gij schijnt niet met vrouwen te dwepen.”

„Gij schijnt mij voor een vrouwenhater te houden, Ernest,” antwoordde Raffles, „maar daarin vergist gij u. Ik ben in het geheel geen vrouwenhater, hoewel ik durf beweren, ze goed te kennen, misschien te goed.

„Maar wat mij meer interesseert, is, dat ik nu werkelijk het bewijs heb gekregen, dat ik na vier weken eindelijk degene heb ontdekt, waarvan het lot van uw vader afhangt, naar gij mij verteldet.”

„Mijn vader —” sprak Lord Castell met een diepen zucht, „mijn God, ik had hem bijna vergeten.”

„O, o,” lachte Raffles, „heeft de schoonheid der jonge dame u zoodanig van streek gebracht?”

Lord Castell bloosde als een jong meisje.

„Neen, neen, maar zeg mij eens, beste baron, wat moet er nu verder gebeuren?”

„Heel eenvoudig,” antwoordde deze, „wij zullen vóór alles onmiddellijk een bezoek afleggen in het huis der gravin.”

„Een gravin?” vroeg Lord Castell verbaasd, waarop Raffles weer met een spottend, ironisch lachje antwoordde:

„Mijn beste Lord Ernest, in deze elegante wereld hier in de Riviera is een gravin nog lang niet zooveel waard als in Ierland een eenvoudige boer.

„Hier zult gij alleen maar gravinnen en baronessen leeren kennen, doch zelden eene, die niet is grootgebracht in een der voorsteden van Londen of te Parijs, Montmartre of in Berlijn N. of in elk geval in behoeftige omstandigheden.

„Alles klatergoud!

„Al wat gij hier ziet zijn allen spelers en cocottes, opgevoed en onderhouden door menschen, die geen waarde hechten aan hun geld.” —

Lord Castell verviel in diep gepeins en was

daaruit nog niet ontwaakt, toen Raffles opstapte en den weg naar de woning van Gravin de Bissonier met zijn metgezel insloeg.

Gravin de Bissonier bewoonde een villa, bestaande uit twee verdiepingen, op een kleine hoogte in de nabijheid der zee.

Toen Raffles tegen den avond met zijn jongen vriend de villa naderde, zag hij aan de helder verlichte vensters, dat daar een feest scheen gegeven te worden.

Een livreibediende nam hun in de voorhall de overjassen af en liet zich toen de visitekaartjes der heeren geven, waarop hij met een eerbiedige buiging verdween.

Weinige oogenblikken later reeds kwam hij terug, boog opnieuw en zei:

„Gravin de Bissonier laat de heeren verzoecken binnen te komen.”

Op den drempel van het salon kwam de gastvrouw hun persoonlijk tegemoet; een zalmkleurig prachtige zijden japon omsloot de koninklijke gestalte, wier lenigheid niet door de jaren was verminderd.

„Hoe mooi is zij nog steeds!” dacht de jonge Lord, toen hij in het fijn besneden gelaat der bijna 45-jarige vrouw keek, dat omgeven was door een overvloed van donker haar.

Zij wendde zich tot Raffles en zei:

„Mijn dochter heeft mij van u verteld, baron en ik ben blij, u in de gelegenheid te kunnen stellen om te zien of ik werkelijk op het schilderij gelijk, dat gij hebt gezien.”

Raffles antwoordde buigend:

„Volkomen, madame. Het is bijna niet anders denkbaar of gij moet het origineel zijn van dat schilderij.”

„Dat is wel mogelijk, want er bestaan veel portretten van mij, waarom zoudt gij daar niet toevallig een van gezien hebben. Gij moet mij daar nog wat meer van vertellen.”

Zij wendde zich nu tot Lord Castell, die achter Raffles stond en sprak:

„Gij komt mij bekend voor, mijnheer, waar kan ik uw gelaat reeds gezien hebben. Zijt gij een Engelschman?”

„Ja, madame,” antwoordde deze, „ik ben een Engelschman en, zooals gij op mijn visitekaartje zult hebben gelezen, een zoon van den in Londen zeer bekenden Lord Arthur Castell!”

Hoewel zij zich wondergoed wist te beheerschen, zooals Raffles moest bekennen, zag hij toch, dat de naam van Lord Castell en de gelijkenis, welke de zoon met zijn vader had, haar eenigszins zenuwachtig maakte.

„Zijt gij wel eens te Londen geweest?” vroeg Raffles plotseling.

Hij bracht haar daardoor duidelijk zichtbaar in verlegenheid.

„Ja en neen,” antwoordde zij, „dat wil zeg-

gen, ja, maar dat is al heel lang geleden, een Lord Castell kan ik mij echter niet herinneren.”

„Je liegt,” dacht Raffles bij zichzelf, terwijl hij tevens constateerde, dat hij hierdoor zekerheid had gekregen, dat de voorstelling, die hij van haar karakter had gemaakt, de juiste was.

Op dit oogenblik kwamen nieuwe gasten binnen en stoorden het gesprek, terwijl tegelijkertijd de jonge gravin uit een kleinere zaal binnentrad en zich door baron Gréville aan zijn vriend liet voorstellen, dien zij, zooals Raffles opmerkte, onmiddellijk in beslag nam.

Raffles nam het gesprek, dat zich tusschen het tweetal afspoon, op een afstand waar en over zijn gladgeschoren gezicht vloog voor een oogenblik een spottend lachje, terwijl hij dacht:

„Het jonge meisje schijnt de voetsporen van haar moeder te drukken en doet bij den zoon, wat de moeder eertijds bij den vader deed.”

Meer en meer vulden zich de zalen.

Het was over tien, toen door de bedienden een zaal in de uitgebouwde etage werd geopend, die met verkwistende pracht en rijkdom was ingericht.

Daarheen begaven zich nu de aanwezige heeren — een vreemdeling had er zich wellicht over verbaasd, dat behalve de beide dames zelf alleen heeren aanwezig waren.

Raffles hoorde deftige namen noemen en hij was er werkelijk verbaasd over, dat bij deze avonturierster, want hiervoor hield hij de gravin, — zulk een werkelijk gedistingeerd gezelschap verkeerde.

Eerst tegen 11 uur, nadat de heeren eenige ververschingen hadden gebruikt, die de bedienden op zilveren bladen presenteerden en men een glas champagne had gedronken, trad de gravin binnen in gezelschap van een bejaarde, zeer gezette dame en verscheidene opvallend mooie meisjes.

De gravin stelde de dame voor als haar vriendin, vorstin de Barschall met dochters.

Zij scheen zeer goed bekend met haar te zijn, want zij kusten elkaar in tegenwoordigheid van het geheele gezelschap en nu ging gravin de Bissonier naar een tafel, wier eigenaardig langgerekte vorm Raffles reeds was opgevallen en trok een zwaar zijden, met goud bestikt kleed eraf, terwijl een bediende een klein, glimmend gepolijst mahoniehoutenkistje in het midden plaatste.

„Dat had ik al verwacht!” mompelde Raffles.

Deze tafel was een welbekende, met groen laken bekleede speeltafel, zooals zij op de speelbank van Monte Carlo gebruikt worden.

Het mahoniehouten kistje bleek, na geopend

te zijn, een fraai bewerkte op kogels loopende roulette te zijn, welke in afwerking en grootte niet onderdeed voor de roulettes in de zalen van het Casino te Monte Carlo.

Weldra had het gezelschap zich om de speeltafel gegroepeerd, waarvan de Russische vorstin het voorzitterschap had aanvaard.

Het duurde niet lang, of het spel had allen in beslag genomen.

Baron Gréville nam met kleine bedragen deel aan het spel.

Maar hij keek tevergeefs rond naar Lord Castell en nadat hij hem langen tijd had gezocht, vond hij hem eindelijk in het kleine, snoezige boudoir der jonge gravin in een vrouwelijk gesprek met deze.

Verschrikt sprong de jonge lord op, toen de schaduw van Raffles in het vertrek viel en met leedwezen vernam de gravin, dat haar gast afscheid van haar moest nemen om met zijn vriend het gezelschap te verlaten.

Ondanks al haar vleien, nog wat te blijven, verzekerde Lord Castell, dat hij moest gaan en de gravin sprak tot baron Gréville:

„Gij schijnt een sterken invloed uit te oefenen op Lord Castell, precies alsof gij zijn voogd waart.”

„Pardon,” antwoordde deze, „niet meer dan een vriend. Maar gij hebt gelijk, gravin, vrienden, die het eerlijk en goed meenen, hebben dikwijls de verplichting, als voogd op te treden.”

Bij die woorden stak hij haar galant de hand toe en merkte duidelijk op, dat het haar speet, den jongen Lord zoo vroeg te zien vertrekken.

Met gefronste wenkbrauwen keek zij hem aan, daar zij hem waarschijnlijk de schuld daarvan gaf.

Toen hij op straat stond en zich weer naar het hotel begaf, sprak Raffles op ernstigen toon:

„Lord Castell, ik geloof, dat gij op het punt staat om dezelfde domheid te begaan als uw vader indertijd en ik ben zoo vrij, u te waarschuwen.”

Tevergeefs trachtte de jonge man met een glimlachje Raffles op een dwaalspoor te brengen.

Kort voordat zij afscheid van elkaar namen, sprak hij nogmaals:

„Het beviel u dus in het huis der gravin —?”
Lord Castell keek Raffles verbaasd aan en zei:

„Gij spreekt precies alsof u het gezelschap niet behaagde. Mij schenen het allemaal fijne, beminnelijke menschen te zijn. Wel een beetje internationaal —”

„Even internationaal als — gemengd. — Maar wij zijn thuis — ik ga nog een sigaret rooken, — wilt gij mij gezelschap houden?”

„Dank u, ik ben te vermoeid. Goeden nacht, baron.”

„Good night!”

Raffles liet zich in een der zachte stoelen vallen, die in de vestibule stonden en stak een sigaret op.

Peinzend keek hij naar den vloer.

„Zooals ik reeds dacht,” mompelde hij in zichzelf, „hij is verliefd op de kleine — hm — moeilijk te genezen — maar wat mogelijk is, zal ik doen. De jongen heeft een te goed karakter, dan dat ik hem op de lijmstokken van madame kan laten vliegen.”

Hij stond vastberaden op en mompelde:

„Oogen open houden, Edward!”

VIERDE HOOFDSTUK.

In het geheim verloofd.

Den volgenden dag kreeg Raffles den jongen Lord niet veel te zien. Hij liet zich bijna niet in het hotel zien en ook in de korte oogenblikken van zijn aanwezigheid daar vermeed hij bijna angstig elk gesprek, dat Raffles wilde beginnen.

Daarentegen had deze meerdere malen gelegenheid, zijn jongen vriend bij het dagelijkse corso in het rijtuig der gravin te zien.

Ook op de promenade had hij hem eenige keeren aan de zijde der dame ontmoet.

De stralende gezichten der twee verrieden den ervaren menschenkenner duidelijk hoe de zaken stonden.

De gesprekken der babbelende gasten liepen ook voortdurend over het tweetal, want de jonge lieden verborgen hun gevoelens niet voor de wereld; integendeel, het scheen Raffles, alsof de gravin met haar liaison te koop liep.

Hij begreep wel, dat er voorloopig geen kans was, den Lord te genezen van diens hartstocht. Hier moest afgewacht worden, totdat het verstand weer zou zegevieren.

Het toeval wilde, dat zij elkaar op een avond in de schrijfsaal van het hotel ontmoeten.

Lord Castell deed zijn best om zijn verle-

genheid te verbergen voor de scherpe oogen van zijn vriend; deze hielp hem en begon een gewoon gesprek door het uiten van eenige beleefdheidsphrases.

„Ik had gedacht, u in de woning van gravin De Bisonier te treffen,” zei hij in den loop van het gesprek tot Raffles. „Gij hebt u daar echter in den laatsten tijd niet laten zien.”

„Ik heb echter het genoegen gehad, u des te vaker in het gezelschap der jonge dame te zien,” antwoordde Raffles op onbevungen toon. „Gij schijnt goede vorderingen bij haar te maken. Ik feliciteer u met die verovering!”

Vriendelijk glimlachend stak hij hem de hand toe.

Verlegen legde Lord Castell zijn rechterhand in die van Raffles.

Een zegevierende blik verscheen in de oogen van Lord Lister. De zichtbare aarzeling bewees hem, dat de ander zich tegenover hem schuldbewust gevoelde, — in elk geval niet op zijn gemak.

Alle hoop was dus nog niet verloren!

Een oogenblik heerschte stilzwijgen tusschen de beide mannen. Elk van hen was vervuld van zijn eigen gedachten.

Plotseling vroeg Lord Castell:

„Baron, kent gij een zekeren baron Trenk-
hooven?”

Raffles dacht na, daarop antwoordde hij, den rook van zijn sigaret wegblazend:

„Kan het mij niet herinneren, Ernest. Wie kan ook al die baronnen, graven en gentil-hommes kennen, die hier de Riviera gedurende het seizoen onveilig maken! In één opzicht ken ik ze echter bijna allen en dat is in hun eigenschap als gelukzoekers.

Deze heeren komen alleen hierheen om hun min of meer bezoedelde namen met goud schoon te wasschen, wat, zooals bekend, het beste reinigingsmiddel ter wereld is.

Overigens — hm — waarom die baron Trenkhooven u interesseert?”

De jonge Lord beet zenuwachtig op zijn onderlip.

Hij aarzelde, of hij openhartig tot Raffles zou spreken. Maar toen hij de oprechte deelneming in diens oogen zag, sprak hij vastberaden:

„Ik wil het u bekennen. Die heer interesseert mij, omdat hij sinds eenige dagen de jonge gravin de Bisonier ijverig het hof maakt!”

Raffles haalde onverschillig de schouders op.

„Waarom zou hij dat niet doen! Gelijk recht voor allen, Ernest!”

Lord Castell werd een oogenblik bloedrood, daarop sprak hij aarzelend:

„Gelijk recht voor allen kan hier niet be-

staan, want — ik heb — ik beschouw namelijk de gravin sinds twee dagen als mijn verloofde en daarom —”

Hij zweeg en hief het hoofd op.

Raffles floot zacht tusschen de tanden. Dus was het toch reeds erger dan hij gedacht had. Nu was het zaak voorzichtig te zijn.

Lord Castell keek hem scherp aan.

„Maaktet gij een opmerking?”

Het gladgeschoren gelaat van Raffles had weer zijn gewone uitdrukking aangenomen, toen hij volkomen rustig antwoordde:

„Welneen, Lord Castell! Maar — hebt gij geheel vergeten, voor welk doel gij naar Nizza zijt gekomen? Ik heb u tot dusverre niet gestoord om mij ervan te overtuigen, in hoeverre de hartstocht voor de gravin u van uw weg af zou brengen.”

„Laten wij dat onderwerp laten rusten,” sprak de jonge man, „integendeel, ik ben het toeval dankbaar, dat mij op zoo eigenaardige wijze in kennis heeft gebracht met de jonge dame. Ik ben overgelukkig!”

„Als een dwaas,” dacht Raffles in zichzelf.

De handdruk, dien de beide mannen nu wisselden, was zeer koel en na een paar nietszeggende woorden namen zij afscheid van elkaar.

Lord Castell voelde zich beleedigd door de manier, waarop Raffles zijn mededeeling had ontvangen. Hij merkte duidelijk, dat zijn vriend iets tegen zijn uitverkorene moest hebben, anders zou zijn gelukwensch hartelijker hebben geklonken.

Kende hij de dames misschien van vroeger? Maar hij had hem immers verzekerd, dat hij ze pas onlangs had leeren kennen.

Hij kwam tot geen resultaat en zoo begaf hij zich naar het café om hier bij zigeunermuziek, absinth en cigarettten het onbehagelijke gevoel, dat het gedrag van zijn vriend bij hem had opgewekt, te vergeten.

Maar het gelukte hem niet, — integendeel, dit gevoel van onbehagen werd sterker en wat hem in den roes der laatste dagen was ontgaan, de herinnering aan Londen, aan alles, wat hem hierheen had gedreven, trad plotseling weer voor zijn geest.

Een kwellende ongerustheid kwam als een gewaarwording van berouw over hem.

Had hij goed gehandeld?

Alice! — De gedachte aan dezen naam tooverde hem haar bekoorlijk beeld voor oogen, alle bezwaren verdwenen opeens, al het andere verzonk in het niet.

De laatste dagen trokken aan zijn geest voorbij, het uur, waarin zij de zijne werd. —

Eergisteren was het geweest, na het souper, toen zij, verhit door den dans, in den tuin wa-

ren gegaan om zich door de nachtlucht het verhitte voorhoofd te laten afkoelen.

Zij hadden plaats genomen op een bank achter seringenboschjes.

Een heerlijke nacht, — boven hun hoofden de fonkelende sterren, overal in het rond stilte, slechts af en toe verbroken door eenige maten der muziek, die uit het huis tot hen doordrong.

Zwijgend hadden zij naast elkaar gezeten, zich volkomen overgevend aan de bekoring van het oogenblik.

Zij had het hoofd gebogen en staarde voor zich uit.

Hij zag haar mooi profiel, de heerlijke lijn van den nek, die beschenen werd door het bleeke maanlicht, — zoo hadden zij lang gezeten.

Plotseling had zij diep gezucht, alsof een droevig leed haar terneer drukte.

Zacht had hij haar hand gegrepen.

„Gravin, gij zucht — wat is er?”

Zij had geen antwoord gegeven, maar een onuitsprekelijk verdriet lag op haar gelaat te lezen.

„Alice —”

Zij rilde bij het hooren van haar naam.

Met gesloten oogen leunde zij diep ademhalend achterover.

Toen had hij haar in zijn armen genomen en haar lippen bedekt met hartstochtelijke kussen.

Zij lag met gesloten oogen in zijn armen als verdoofd door de uitbarsting van zijn wilden hartstocht — totdat zij eindelijk zijn kussen had beantwoord. —

Op dit oogenblik hoorden zij een stem in de nabijheid:

„Alice — Alice —”

Een schaduw viel plotseling over het witte voetpad.

Haar moeder stond voor hen.

Hij had zijn zelfbeheersching spoedig teruggekregen.

„Madame,” zei hij haastig, als vreesde hij, dat anders de moed hem zou ontbreken, „Alice en ik hebben ons zoeven samen verloofd, wij houden van elkaar en verzoeken uw zegen!”

De gravin had eerst haar dochter, toen hem in haar armen gesloten.

„Jeune homme,” sprak zij, zichtbaar ontroerd, „ik vertrouw u het kostbaarste toe, wat ik bezit. Nu ben ik arm!”

Hij had haar hand gekust en bezworen, dat hij het hem toevertrouwde kleinood steeds als het dierbaarste zou beschouwen.

De gravin had daarna verzocht, de verlovingsnog geheim te houden.

„Tenminste voorloopig,” had zij met een

glimlach gezegd, toen zij een trek van teleurstelling op zijn gelaat had gezien, „ik heb daarvoor mijn redenen. Nietwaar, *mon cher*, gij wilt dit eerste verzoek van mij wel toestaan?”

Het zal ook voor u en Alice beter zijn als gij niet door iedereen met nieuwsgierige blikken wordt gadegeslagen. Laat de verlovingsnog voorloopig een geheim blijven.”

Van dien kant beschouwd, kon hij niets tegen haar voorstel hebben en hij had geen verdere bezwaren gemaakt.

Gelukkige dagen waren gevolgd.

Als een schoone droom herinnerde hij zich de uitstapjes aan de zijde van Alice, de zalige uren, in haar tegenwoordigheid doorgebracht.

Het was hem vaak onmogelijk voorgekomen, dat Alice werkelijk de zijne was, dat dit heerlijke, betooverende schepseltje hem, juist hèm beminde. —

Onder zooveel aanbidders!

De droomer fronste het voorhoofd.

De gedachte daaraan verstoorde zijn geluk en maakte hem soms verdrietig.

Soms zag hij Alice omringd door een groote menigte bewonderaars, waarbij een Duitscher en sinds een paar dagen ook een Belgische baron, Trenkhooven, de voornaamste waren.

Voor al de laatste had hem reeds dikwijls verbitterd door de opdringende wijze waarop hij Alice zijn hulde bewees.

Al die heeren kwamen, evenals hij, elken avond in het huis der gravin en hun aanwezigheid daar werd hem met den dag onverdraaglijker.

Maar ook dat zou anders worden als Alice eerst voor het publiek zijn bruid was.

Een plotselinge schrik voer door zijn hersens.

Zeker, hij had zijn doel bijna bereikt, het origineel der geheimzinnige bajadere was gevonden — maar onder welke omstandigheden!

Zijn zending was gelukt, hoewel hij in den roes der laatste dagen had vergeten waarvoor hij hier was gekomen. . . .

Die vrouw, die zoo rampzalig in het levenslot van zijn vader had ingegrepen, was gevonden — zij was de moeder van het meisje, dat hij nu zijn bruid noemde, — wat een verwikkelingen!

Zou zijn moeder het meisje met open armen ontvangen?

Hij schrok plotseling op.

De kapel speelde Engelsche liederen, zeker ter eere der aanwezige Engelschen.

Vreemd, zooals die melodiën uit het vaderland hem ontroerde!

De muziek zweeg en luide bijvalsklanken brachten hem tot de werkelijkheid terug.

Haastig stond hij op, betaalde en ging naar zijn kamer.

Hij had behoefte aan eenzaamheid.

Hij voelde, hoe weinig zeker hij van zichzelf, van zijn eigen gevoelens was.

Schaamte en berouw maakten zich van zijn gevoelens meester.

Hij belde en liet zich door den kellner een flesch champagne brengen. Om uit te gaan had hij den lust verloren, het was ook reeds te laat in den nacht.

Het eene glas na het andere ledigde hij, tot dat eindelijk de vermoeidheid hem overweldigde en zijn opgewonden zenuwen kalmte en rust bracht.

Den volgenden morgen ontwaakte hij met dezelfde gedachten als den avond te voren.

De kellner bracht hem een sierlijk couvert, dat heerlijk geparfumeerd was.

Haastig opende hij het, want hij had het schrift van Alice herkend.

„Geliefde, ben je ziek? Waarom was je gisteravond niet bij ons? Is er iets gebeurd? Ik ben ongerust. Vol verlangen wacht ik je om 10 uur op het tennisveld. In gedachten duizend kussen
van je Alice.”

Hij las en — weg waren zijn sombere gedachten.

Haastig verkleedde hij zich, nam raket en gummischoenen en stond een half uur later met een teederen blik tegenover haar; haar warme handdruk deed het laatste restje van zijn sentimenteetele stemming verdwijnen.

Hij dineerde met de beide dames op het terras van een der groote, deftige restaurants aan het strand en was in een druk gesprek met Alice, toen hij Trenkhooven opmerkte.

Tot zijn verbazing ging de baron voorbij, dezen keer zonder de dames te groeten, met een ironisch glimlachje passeerde hij het tafeltje.

Alice lachte hartelijk.

„Monsieur de baron is ontstemd”, sprak zij spottend.

Lord Castell keek haar verbaasd aan en ook haar moeder vroeg verwonderd:

„Is er iets voorgevallen, Alice? De baron heeft gisteren zoo haastig afscheid genomen.”

„Ik geloof, dat hij een beetje ontstemd was,” antwoordde Alice, nog altijd lachend.

„Monsieur le baron heeft mij gisteravond de eer bewezen, mij ten huwelijk te vragen.”

Lord Castell wilde opspringen.

„Het is de moeite niet waard om er over te spreken,” kalmeerde het meisje hem. „Ik behoef zeker niet te zeggen, dat ik zei, dat het mij zeer speet, zijn vereerend aanzoek niet te

kunnen aannemen. En jij bent zeer ongalant, *mon cher*, als je hem niet eens toestaat, daarover ontstemd te zijn.”

Lord Castell lachte nu ook en daarmee was die zaak afgedaan.

Doch des middags, toen hij het café van zijn hotel binnentrad, werd hij er weer aan herinnerd.

Aan een der tafeltjes zat te midden van een groep heeren ook de baron.

Weer gleed een hoonend lachje over het magere gelaat van den oud-militair. Blijkbaar had hij zijn gelukkigen medeminnaar verwacht.

Toen Lord Castell zijn tafeltje passeerde, klemde hij zijn monocle vast, fixeerde den jongen man met uitdagend gebaar en sprak zoo luid tot den naast hem zittenden officier, dat Lord Castell het moest hooren:

„Die jonge man, die daar juist voorbijgaat, heeft het onbeschaamde geluk, de mooiste maitresse van Nizza te bezitten.”

In het volgende oogenblik had Castell zich omgedraaid en zonder aan de gevolgen te denken, sloeg hij den beleediger met de vlakke hand in het gelaat.

Kellners verhinderden den baron om zich op zijn tegenstander te werpen.

Vol haat en woede klonk het: „Gij zult van mij hooren!”

En daarmee was voor de omstanders het geval afgeloopen.

Een uur later trad Lord Castell de kamer van baron Greville, alias Raffles, binnen.

Hij had lang gearzeld om hem op te zoeken, maar zijn reisgezel was ten slotte de eenige, met wien hij beter bekend was en die zich voor hem interesseerde.

Daarom besloot hij, hem zijn bijstand in deze zaak te vragen.

Aan het ernstige gelaat van den jongen man zag Raffles dadelijk, dat er iets buitengewoons gebeurd moest zijn.

Zwijgend schoof hij zijn bezoeker een stoel toe en luisterde in gespannen aandacht naar de woorden van den jongen Lord, die hem het voorgevallene in het café mededeelde.

Toen Lord Castell hem echter verzocht, hem als secondant ter zijde te staan, barstte Raffles voor het eerst in een luid, hartelijk lachen uit.

„Mijn beste jongen,” riep Raffles, „neem mij mijn vroolijkheid niet kwalijk. Maar de geschiedenis is àl te grappig.”

Lord Castell viel hem ontsteld in de rede:

„Baron, van grappen is geen sprake. Integendeel —”

„*I beg you pardon*,” sprak Raffles nu. „Ik wilde u niet beleedigen. Niet de zaak zelf is grappig, maar uw verzoek aan mij. Ja, want

het is de eerste keer, dat men mij een dergelijken dienst vraagt. Baron Trenkhuizen is echter geen heer, wien men de eer van een tweegevecht aandoet.

„Ja,” vervolgde hij lachend, „deze voornaam heer houdt er een allesbehalve voornaam beroep op na.

„Als hij nu in zijn vacantielijd den grooten heer speelt, kan ik hem dat niet kwalijk nemen en ook niet beletten, maar dat hij met u, mijn vriend, wil vechten, dat kan ik hem wél beletten. En dat zal ik ook.

„Ik verwed duizend pond, Lord, tegen een penny, dat hij, voor het feit geplaatst, niet met u duelleert, maar ook voortaan varkensvet in Parijs en geheel Frankrijk zal verkoopen.

„Dat brengt hem namelijk een aanzienlijk bedrag per jaar op, terwijl zijn — hm — zaken, hier —”

Hij zweeg, haalde de schouders op en keek den Lord lachend aan.

Deze deelde echter niet in zijn vroolijkheid.

„De baron moge in zijn particuliere leven zijn wat hij wil — een eerlijk beroep belet niet om iemand satisfactie te geven — en hij zal mij voor hetgeen hij zeide, rekenschap moeten geven!

„Verder zie ik niet in, waarom gij mijn secondant niet kunt zijn.”

„Mooi!” zei Raffles en keek vastberaden op, „dan is er nog een ander middel om u er van af te houden, uw kostbaar leven aan een kogel bloot te stellen. Weet gij, voor wie gij van plan zijt te duelleeren?”

„Hoe bedoelt gij, mijnheer —”

De stem van den jongen man klonk scherp en dreigend.

„Lord Castell —”

Raffles nam kalm een sigaret uit een naast hem staand kistje en schoof dat daarna zijn bezoeker toe. „Sta mij toe, u dit voortreffelijke merk aan te bevelen! Gij wilt niet?”

Hij stak zijn sigaret aan en blies vol welbehagen den rook voor zich uit.

Daarop sprak hij langzaam en rustig:

„Gij zijt een groen, zooals men dat noemt.”

„Mijnheer!” stooft de Lord op.

Raffles sloeg onverschillig de beenen over elkaar.

„Wilt gij een oogenblik kalm naar mij luisteren? Wat ik nu met u bespreek, doe ik alleen, omdat ik mij voor u interesseer en omdat ik in zekeren zin medelijden met u heb!

„Uw vader bezit, naar ik toevallig vernam, ongeveer drie millioen. Of gij zonder uw vader in staat zoudt zijn, de hotelrekening van één enkelen dag in Nizza te betalen, betwijfel ik. Ik wil daarmee alleen beweren, dat ik in dat, wat men noemt levenservaring, wereld- en menschenkennis, uw meerdere ben en dat

ik daarom zoo half vaderlijk met u mag spreken.”

Hij deed een paar trekken aan zijn sigaret en nu kwam zijn truc.

Hij wilde den Lord een geschiedenis vertellen, die den jongen man misschien van zijn hartstocht zou genezen.

Een geheel gefantaseerd verhaal.

Maar — in dit geval heiligde het doel de middelen.

En daarom vervolgde hij:

„Ziet gij, ongeveer 4 jaar geleden leerde ik te Monte Carlo — natuurlijk in de speelzaal — deze dame — gravin De Bissonier kennen.

„Toentertijd heette zij nog anders.

„Met monsieur De Bissonier sloot zij pas later het heilige huwelijksverbond.

„Zij kende dien heer zeer goed — hij was uit een oud-adellijk Fransch geslacht — maar verarmd — geheel en al in verval, geestelijk nog meer dan lichamenlijk.

„Zij had hem gekocht, dat wil zeggen, zijn naam — dadelijk na het huwelijk verdween hij over het breede water — iedereen, die hier in Europa niet meer gebruikt kan worden, wordt immers daarheen gezonden en daar zal hij zich waarschijnlijk doodgedronken hebben.

„Madame beschouwde zichzelf natuurlijk reeds toen als weduwe, al heeft zij ook niet erg getreurd.

„Ik leerde haar dus kennen vóór haar verheffing in den grafelijken stand en ik moet zeggen, dat de vrouw mij vanaf het eerste oogenblik geïmponeerd heeft.

„Zij wist wat zij wilde, en verstond de kunst, den warmen bodem der Riviera met elegance, met zeer veel elegance te bewandelen en met een zekere voornaamheid de zakken der rijke leegloopers van het overtollige te ontlasten.

„Zooals gij misschien met uw eigen oogen hebt gezien, of liever gezegd, hadt kunnen zien, beoefent zij deze kunst nog heden op even volmaakte wijze.

„Haar beste helpster was reeds toen haar dochter Alice — nog een oogenblikje als 't u belieft, luister bedaard verder.”

De Lord, die opgesprongen was, viel weer in zijn stoel terug.

„Dus haar dochter Alice,” vervolgde Raffles, „in dien tijd nog Bébé genoemd — natuurlijk alleen door de intieme vrienden des huizes — Bébé was toen nog geen zestien jaar oud, dus nauwelijks in den eersten bloei van haar schoonheid en de onschuld zelf.

„Hm — ik was in dien tijd óók nog jonger dan nu — voor Bébé had ik bijna mijn gewone onverschilligheid laten varen, want ik had geen vriend om mij de oogen te openen, zooals gij er een hebt!

„Ik moest ze mij zelf openen, Ernest en dat heeft mij een klein vermogen gekost.

„Bébé was namelijk zeer veeleischend, men zou het ook onbeschaamd kunnen noemen — zij liet zich zeer gaarne en dikwijls mijn liefde verklaren, waarvoor kleine sieraden ter waarde van 10 of 20 pond haar zeer geschikt leken.

„Nadat mijn hartstocht mij een kwart miljoen had gekost, deed mevrouw haar moeder mij het voorstel, mij de kostbare Bébé voor altijd toe te vertrouwen, voor welke tegemoetkoming ik een cheque van een miljoen zou uitschrijven.

„Toen begon ik eindelijk wakker te worden.

„De getallen ontnuchterden mij en toen ik had ingezien, wat voor een ezel ik was geweest en van welk soort de liefde van Bébé was, zette ik een streep, een dikke streep onder de rekening — ik zei een paar beminlijke woorden tegen de moeder, nam vrij koel afscheid van Bébé en vertrok naar mijn vaderland, waar ik te midden van mijn koele landgenooten weldra zelf ook weer verstandig werd.”

Een geruimen tijd heerschte er stilte in het vertrek.

Raffles blies dikke rookwolken voor zich uit, terwijl de lord, met het gelaat in de handen, voorovergebogen bleef zitten.

Het stormde in zijn binnenste. Smart, schaamte en berouw streden daar met elkaar. Maar het gevoel, zeer verkeerd te hebben gehandeld, behaalde ten slotte de overwinning.

Hij stak Raffles zijn hand toe.

„Mylord,” sprak hij, eerst met trillende lippen, daarop met vaster stem, „ik dank u voor den vriendendienst, dien gij mij hebt bewezen. Wat gij mij daareven hebt verteld, was hard voor mij, het heeft mij misschien veel van mijn vertrouwen in de menschen ontnomen, maar gij hebt mij werkelijk de oogen geopend voor het ware, het echte, voor mijn werkelijk geluk, dat ik op het punt stond te verliezen.

„Mijn hartstocht voor — voor — dat meisje komt mij nu onbegrijpelijk voor, nu ik weer gevoel hoe sterk mijn genegenheid is voor een reine, hoogstaande jonge dame in mijn vaderland.

„Nu begrijp ik ook dat gevoel van onzekerheid, dat voortspoot uit schuldbewustzijn, dat ik de laatste dagen had, omdat ik niet naar de inwendige stem wilde luisteren, die mij aanmaande tot voorzichtigheid.

„Wat gij hebt verteld van het vroegere leven der oude gravin heeft mij niet verrast, ik vermoedde iets dergelijks, maar ik dacht, dat Alice rein was, — ik ben een dwaas geweest!

Nu, na deze openbaring, wordt veel mij duidelijk, zie ik in, hoe zij ook met mij heeft gespeeld.”

Hij zweeg. Hij dacht weer aan datgene, waarvoor hij hier was gekomen. Hij moest blijven, totdat hij het doel had bereikt, dat hij zich te Londen voor oogen had gesteld.

Vastberaden keek hij Raffles aan.

„Gij hebt u als mijn vriend betoond en mij geholpen, zonder dat ik uw hulp had verdiend.

„Ik moet nogmaals om uw bijstand en raad verzoeken, want ik weet geen uitweg uit den doolhof, waarin ikzelf en mijn dierbaren ons bevinden.

Misschien mag ik nog eenmaal op u rekenen.”

„Ik ben geheel tot uw beschikking, Lord Castell,” antwoordde Raffles eenvoudig.

„Wat denkt gij, dat er nu gedaan moet worden, mylord?” vroeg de jonge lord.

„Hm,” — Raffles rookte nadenkend door, „daar Alice zooveel op haar moeder gelijkt, dat zelfs gij, die het portret zoo dikwijls hebt gezien, het jonge meisje op het eerste oogeblik voor het model dier vervloekte bajadere hielt, is het eigenlijk heel eenvoudig, welken weg gij nu moet inslaan.

„Gij blijft natuurlijk in het huis der gravin komen, alsof gij niets vermoedet.”

De lord viel hem in de rede:

„Dat is het juist, wat mij wanhopig maakt! Ik heb er ook reeds aan gedacht, mijn verloving met de jonge gravin voorloopig te handhaven, om te weten te komen, welke verhouding er heeft bestaan tusschen mijn vader en de moeder van Alice, maar ik vrees, die comédie niet te kunnen blijven spelen, want ik ben een slecht tooneelspeler!

„Ik walg bij de gedachte dit huis nog weer te moeten betreden!”

„Ik kan uw gevoelens begrijpen,” vervolgde Raffles, „en ik wil u daarom een voorstel doen. Gij trekt u terug en ik zal uw plaats innemen. Ten minste voor een korten tijd, totdat ik Bébé heb overgehaald om haar portret voor mij te laten schilderen.”

„Dat wilt gij doen —?!” riep Lord Castell.

„All right Ernest, die zaak is afgehandeld. Gij behoeft mij niet te bedanken, ik ben blij, dat ik de beide dames een poets kan bakken en meteen u helpen.

„Het treft bijzonder goed, dat hier een Parijsch schilder vertoeft, dien ik goed ken — Ricauld heet hij — een van onze beste jonge schilders — hij zal voor ons het portret maken. Costuum en houding kent gij immers?”

„Zelfs de kleinste bijzonderheden zie ik duidelijk voor mij,” antwoordde Lord Castell „laten wij den schilder dadelijk opzoeken en met hem spreken.”

Hij drukte hartelijk de hand van den baron.

„Hoe zal ik u danken, ik voel mij nu zóó

vroolijk, zóó opgelucht; het is mij, alsof de genezing van mijn armen vader op dit oogenblik een aanvang neemt!"

Het was laat in den nacht, toen lord Castell en Raffles van hun bezoek bij den schilder huiswaarts keerden.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het portret der Bajadère.

Het was den volgenden dag, 's morgens. In het kleine, met sierlijke Japansche meubels gevulde salon van gravin Bissonier zaten moeder en dochter bij het ontbijt tegenover elkaar.

„Alice", zei de gravin, nadat de bediende zich had verwijderd, „ik moet eens ernstig met je praten."

Het jonge meisje antwoordde niet, zij scheen slecht gehumeurd te zijn. Met een verdrietig gezicht roerde zij in haar chocolade.

De gravin schoof onbehagelijk op haar stoel heen en weer en bekende:

„Alice, ik heb geen geld meer."

„Ik ook niet," luidde het onvriendelijk antwoord.

„Hm — ik heb gisteren groote verliezen geleden," ging de moeder verder. „De oude graaf Cornelie had reusachtig geluk. Ik — wij hebben geen geld in huis, Alice —"

„De chocolade is vandaag allesbehalve lekker," antwoordde Alice en zette haar kopje rinkelend op tafel, „en de beschuit is veel te hard gebakken; afschuwelijk!"

De gravin werd ongeduldig.

„Hoor dan, wat ik zeg, Alice —"

Het jonge meisje sneed het gesprek af met een nijdig gebaar.

„De viooltjes-odeur is ook nog niet aangekomen. C'est horrible!"

Het gelaat der gravin werd rood van ergernis.

„Je hebt vandaag weer je slechten dag", zei ze, zich beheerschend, „maar luister eens, het gaat om een zaak van veel gewicht — —"

„En ik zeg u, de beschuiten zijn oneetbaar," riep de jonge gravin en stampte woedend met haar kleinen voet op den grond.

„Mon dieu, wees toch eens verstandig."

Alice schoof haar stoel met zoo'n kracht achteruit, dat de étagère achter haar omviel en de kostbare vaas, die erop stond, op den grond viel en in duizend stukken brak.

„Laat me toch eindelijk eens met rust met

die vervelende dingen," riep ze toornig. „Ik heb geen lust, u geld te geven om het te verspelen!"

Ook de moeder was woedend geworden.

„Is dat de dank voor de moeite en opoffering, waarmee ik je heb opgevoed —?"

„Mooie opvoeding!" hoorde de dochter. „Ik verdien het geld en gij geeft het uit!"

De gravin sloeg de handen in elkaar.

„Wat een ondankbaarheid! Vergeet je dan heelemaal, dat je mij duizenden hebt gekost? Duizenden en nog eens duizenden, en het is niet te veel gevegd, dat je me nu een deel teruggeeft!"

Alice lachte spottend.

„Een deel? Dierbare mama, uw kapitaal heeft heele goede rente opgebracht, doch dit gesprek verveelt mij, ik wil er niets meer over hooren."

Met deze woorden wierp zij zich op de divan en nam een boek ter hand.

De gravin keek boos vóór zich.

„Misschien verveelt ons gesprek je niet, wanneer je verneemt, dat wij binnenkort op straat staan. De huur is sedert twee maanden niet betaald, en dan kunnen we zien, hoe een onderdak te vinden. Bovendien wil de kleermaker het nieuwe costuum niet zenden."

Alice keek onaangenaam verrast op.

„Hij wil het niet, waarom niet?"

„Wel, mijn lieve, de laatste rekeningen zijn nog niet betaald," antwoordde de moeder gelaten.

„Ook de soirée op morgen kan niet doorgaan, de winkeliers willen niet meer leveren. En het dienstpersoneel zal wel gauw wegloopen."

„Je ziet dus, dat er iets gebeuren moet."

Alice staarde zwijgend op de glanzend rose nagels van haar vingers.

„Het beste is, dat we weer vrede sluiten," ging de gravin door met een glimlachje. „We weten wat we aan elkaar hebben. Ik kan zon-

der jou, en jij kunt zonder mij moeilijk vooruit komen, wees dus verstandig Alice, en luister eens in kalmte naar mij! Je moet trouwen, kind!"

Verbaasd keek Alice op.

"Trouwen? Is u dat ernst?"

"Mijn volle ernst," knikte de gravin, zij trok haar stoel dicht bij haar dochter en ging toen overtuigend verder:

"Het is het beste, Alice, wat je kunt doen; ik zie heel goed, dat je het leven, dat we thans leiden, vandaag badend in goud en morgen doodarm, zat bent, en ik kan het al lang niet meer verdragen. Dus, kijk eens rond onder je aanbidders. Je hebt keuze genoeg," voegde zij er lachende aan toe.

Alice lachte eveneens.

"Er zijn werkelijk aanbidders genoeg, en wat meer zegt, zelfs zeer ernstige. Een er van heeft twee dagen geleden een blauwtje geloopt, een andere, die Duitsche roodharige beer, heeft mij gisteren verklaard, dat hij zich een kogel door het hoofd zal jagen, wanneer ik hem niet verhoor, en met den derde ben ik zelfs in stilte verloofd."

"Hm — als die Duitsche baron jou zijn vermogen vermaakt, mag hij gerust een kogel op zichzelf verkwisten," meende de gravin. "Doch in allen ernst, Alice, met die beide Engelschen moeten we in de eerste plaats rekening houden. Die zijn echt, niet onbetrouwbaar zooals Trenkhooven en de anderen, die een min of meer onzeker bestaan hebben."

"Comme chez nous!" viel Alice haar moeder ironisch in de rede. "Maar u hebt gelijk, mama, tusschen de beide Engelschen is de keuze moeilijk."

"Op zijn hoogst zou Cornelië nog in aanmerking komen!" meende de gravin, "hij is zeer rijk en van eerste Italiaansche familie —"

"Ik geloof niet, dat we op hem kunnen rekenen. Die oude vos kent ons reeds lang en is te goed van onzen toestand op de hoogte, dan dat hij er ernstig over zou denken mij tot vrouw te nemen."

"Weet u, mama, wat ik denk, — en eenige aanwijzingen duiden daarop — die ouwe kerel wil mij tot maitresse hebben. Nu, daar bedank ik voor, dat zou wel een allerlaatste uitweg zijn."

"Daar is geen sprake van, Alice," zei de gravin beslist, "gelukkig hebben we nog andere troeven in de hand. Wat belet ons om je verlovings met Lord Castell publiek te maken? Binnen vier weken kun je zijn vrouw zijn en dan heb je geen zorgen meer te vreezen. Hoe denk je daarover?"

Alice dacht na.

"Het is niet kwaad," zei ze eindelijk, "ik geloof zelfs, dat ik zeer gelukkig met hem zal

zijn. En dan, *chère maman*, schijnt u een zwak te hebben voor dien jongen man?"

De gravin werd verlegen.

"Ik wil het niet loochenen," antwoordde zij aarzelend. "Hij is mij zeer sympathiek. Hij is — hij herinnert mij aan iemand, met wien ik eenmaal betrekkingen onderhield —"

De dochter keek haar scherp aan.

"Ik herinner het mij, mama, sprak baron Gréville niet eens van een portret, dat hij van u gezien had; houdt dat verband met die sympathie?"

De gravin ontweek een antwoord op die vraag.

"Een andere keer, Alice — we hebben nu gewichtiger dingen te doen. De eerste vraag is, hoe krijgen we geld in huis, en weliswaar direct. — Ik heb al een plan", voegde zij er bij, na eenig nadenken.

"Jij moet voor den Lord een kleine treurscène spelen, — heel sentimenteel, dat slaat altijd in bij de mannen. Je hebt gisteren en eergisteren in de club gespeeld, in weerwil van mijn streng verbod, en groote verliezen geleden. Je moet hem een bekentenis doen: je hadt je door je hartstocht laten verleiden, om op mijn naam ons op het oogenblik disponibel vermogen in contanten bij de bank op te nemen en te verspelen, — 50 à 100,000 frs. zijn genoeg, — hij moet je helpen, dadelijk, voordat ik het merk, nu enzoovoorts. De rest kan ik wel aan je handigheid overlaten, niet waar?"

"Heb maar geen zorg," antwoordde Alice. "Morgen hebben wij het geld! Ik zal het nog vandaag met hem bespreken."

Het binnenkomen van een bediende, die een visitekaartje bracht, brak het gesprek af.

"Baron Gréville," wendde de gravin zich, nadat zij het kaartje had gelezen, verbaasd tot haar dochter. "Wat beteekent dat?"

"Dat zullen we wel zien," antwoordde deze.

Raffles trad binnen en werd met groote beminnelijkheid begroet. Hij begon direct over het doel van zijn bezoek te spreken.

"Lord Castell heeft met u afgesproken voor vanmorgen op het tenniseveld," zei hij vlug tot Alice. "Hij laat zich door mij verontschuldigen. Een gewichtige tijding, die hij vanmorgen ontving, gaf hem aanleiding dadelijk naar zijn woonplaats terug te gaan. Het speet hem zeer door gebrek aan tijd niet persoonlijk afscheid te hebben kunnen nemen."

De beide dames schenen door deze tijding pijnlijk verrast, haast overvallen te zijn. Zij konden geen verklaring vinden voor dit plotselinge vertrek. Alice kwam het eerst weer tot zich zelf.

"Ik hoop, dat het niets ernstigs is, wat den lord heeft weggeroepen," zei zij. "Het spijt me

zeer, dat hij weg is, hij was altijd prettig gezelschap. Gij zijt zeker nader met hem bevriend?"

„Wij logeerden samen in hetzelfde hotel," antwoordde Raffles, „overigens kennen wij elkaar niet. Daar gij echter den aangename omgang met lord Castell moet missen, veroorloof ik mij u daar vergoeding voor aan te bieden. Ik heb hier onlangs een motorboot gekocht — daarmee denk ik deel te nemen aan de aanstaande wedstrijden te Monaco en wil er vandaag den eersten tocht mee maken. Wanneer ik u er een genoeg mee doe, er is in elk geval nog een plaats vrij."

„O zeker!" riep Alice levendig. „Ik neem uw voorstel met genoeg aan."

Raffles stond op.

„Ik kom over een uur terug om u af te halen. Er zijn nog eenige maatregelen te nemen."

Toen de deur achter hem gesloten was, riep Alice triomfeerend:

„Dat noem ik geluk! De eene vrijer valt af, en een nieuwe, zeer welkome, neemt zijn plaats in. Hebt ge gezien, mama, hoe verliefd hij me weer aankeek, net als destijds, toen de goede Ernest mij voor het eerst zijn gevoelens van liefde openbaarde. Nu, ditmaal zal hij niet meer door de mazen heen glippen. In dit opzicht heb ik de laatste drie of vier jaar wel geleerd.

„Ik zou een echte stumper zijn, als ik nu niet inderdaad de verloofde van dezen baron werd! Dat geeft ons weer crediet, mama. Ik zal me nu gereed maken, zorg ervoor, dat het nieuwe costume vandaag komt."

Raffles liep intusschen, terwijl de gravin en haar dochter zich wiegden in toekomstdromen, den breeden, langzaam dalenden weg naar het strand af. Hij zag er zeer vergenoegd uit en kon tevreden zijn over zichzelf. De aandeelen stonden zeer goed voor een begin.

Er kwam echter een bitter lachje in zijn mondhoek als hij bedacht, hoe gauw Alice over het verlies van haar bruidegom heen was, hoe ze dadelijk was begonnen, haar netten uit te werpen naar hem, van wien zij waarschijnlijk vermoedde, dat hij den jongen Lord afkeurig van haar had gemaakt.

Opeens begon hij spottend te lachen.

Hoeveel moeite de gravin ook mocht doen om hem in te palmen, hij was bestand tegen haar kunstgrepen. Hoe had zij met hem gekoketteerd — hij was nieuwsgierig, wanneer die aanval op zijn hart gevolgd zou worden door dien op zijn portemonnaie. Zij had immers zoo'n bijzondere voorliefde voor juweelen — ditmaal zou het stellig zijn: „de bedriegster bedrogen." Vandaag, gedurende den tocht, wou hij haar vragen zich voor hem te la-

ten schilderen. Daar zou ze zeker op ingaan, en zoodra de laatste penseelstreek was gedaan, en hij van haar moeder alles had vernomen wat hij wilde weten, dan vaarwel, mevrouw de gravin! — —

.....

Op den avond van dienzelfden dag trad Lord Castell het atelier van Ricauld binnen, waar deze en Raffles al op hem wachtten. De jonge Lord had op raad van zijn vriend in een naburig dorp zijn intrek genomen. Van daaruit kon hij steeds voeling met hem houden.

„Mademoiselle heeft twee uur geleden het atelier verlaten," zei Raffles vergenoegd en bracht hem voor den ezel. „Welnu, zou het model gelijken?"

De Lord keek aangenaam verrast naar het linnen, waarop in breede omtrekken en zekere veegen het portret van een bajadere was ontstaan. Reeds thans was een duidelijke overeenkomst met het verloren gegane origineel merkbaar. Lord Castell kon niet lang blijven. Na met den schilder nog eenige kleinigheden betreffende het schilderij te hebben besproken begaf hij zich, vergezeld van Raffles naar het station.

Onderweg deed deze hem verslag van zijn bemoeiingen.

„Onze lieve vriendin was allesbehalve beschroomd", zei hij, „zij ging dadelijk op mijn wensch in. Overigens schenen haar de zittingen bij den aardigen donkerharigen jongen, dien Ricauld, goed te bevallen. Zij liet zich zelfs door mijn aanwezigheid niet weerhouden, hem de vurigste blikken toe te werpen, — — natuurlijk, zoodra ze dacht, dat ik het niet merkte.

„Hij schijnt haar te bevallen en zij hem ook — — ik gun die beide luidjes gaarne hun geluk, wanneer onze schilderij tenminste tevens goed opschiet.

„Op den terugweg was zij natuurlijk de beminnelijkheid in eigen persoon."

Hij glimlachte. Hij dacht eraan, hoe goed die kleine paarlmoeren halsketting haar had aangestaan, zoo goed, dat hij er niet af kon, haar die kleinigheid tot langduriger bewondering te overhandigen.

De beide mannen waren het station gendard en schudden elkaar vriendschappelijk de hand tot afscheid.

„Ik zend u bericht, als er iets bijzonders gebeurt," zei Raffles nog. „Geniet nog zooveel mogelijk van de mooie dagen aan de Riviëra, opdat ge gezond en opgefrischt naar huis kunt terugkeeren. Laat mij maar voor het andere zorgen, en nu, good bye, Ernest!"

ZESDE HOOFDSTUK.

Een nieuwe hartstocht.

Raffles, de scherpe waarnemer, had goed gezien; Alice en de jonge Fransche schilder waren van elkaar gaan houden, hoewel die genegenheid, waarover Raffles zich in stilte verheugde, ernstiger en van meer beteekenis werd voor zijne bedoelingen dan hij gedacht had.

Er zijn menschen, waarover de grillige godin van het geluk op bijzonder verkwistende wijze haar hoorn des overvloeds uitstort. Tot het kleine aantal van deze benijdenswaardige stervelingen behoorde André Ricould, l'h e u r e u x, zooals hij in Parijs door vrienden en bekenden werd genoemd.

Afstammend van eene rijke, deftige familie had André Ricould nooit te strijden gehad met al die kleine, drukkende zorgen om zijn brood te verdienen, die meestal het lot zijn van jonge, opkomende kunstenaars en die hun vlucht naar omhoog zoo belemmeren en tegenwerken.

Vrij en ongehinderd kon hij zijn talent ontplooiën, reeds op 24-jarigen leeftijd behoorde hij tot de meest bekende schilders van Frankrijk.

De schoonheid van Alice had hem van den beginne af betooverd, natuurlijk eerst slechts van het standpunt van den schilder. Volijverig was hij aan het werk getogen, voor hem was zij een prachtig, uitstekend model, zonder meer. Hare koketterende blikken, haar pogingen om hem te bevallen, lieten den geblaseerden lieveling der vrouwen aanvankelijk koud.

Eerst toen de jonge gravin haar taktiek wijzigde, vatte hij vlam. Zij had met den aardigen jongen, wiens flink gelaat met de groote vurige oogen haar beviel, alleen wat willen flirten.

Toen zij echter bemerkte dat de jonge schilder niet van plan scheen zich als een der vielen voor haar zegewagen te laten spannen, begon zij meer belang in hem te stellen.

Zij was niet gewend tegenstand te ontmoeten; de mannen, die zij totnutoe had ontmoet, hadden zonder uitzondering haar schoonheid de noodige eer bewezen en zich tot gewillige slaven van hun hartstocht gemaakt.

Dit was de eerste man die voor haar pogingen koel bleef en met haar macht over manenharten scheen te spotten.

Aldus gebeurde het merkwaardige: de schoone Alice, die totnutoe onverschillig was gebleven voor alle aanzoeken en bewijzen van liefde, Alice, voor wie de mannen slechts voorwerpen waren, die zij naar hun geldswaarde beoordeelde, de schoone Alice voelde haar ge-

moedsrust heengaan en moest op zekeren dag zichzelf erkennen dat die zwartharige, slanke schilder haar had bedwongen, dat zij hem liefhad met allen hartstocht van haar sterke groote liefde, waarmee zij zoo vaak gespot had.

Van dien dag af was haar houding tegenover hem als omgekeerd; of dit een gevolg was van haar verstand dan wel van haar gevoel, is moeilijk te zeggen. Misschien waren van deze verandering verstand en hart beide oorzaak.

Natuurlijk viel het den schilder op, dat zijn model opeens koel en teruggetrokken werd en onverschillig bleef voor zijn pogingen om haar op te vroolijken.

En nu had bij hem eenzelfde ommekeer plaats als eerst bij het jonge meisje. Thans scheen zij hem te bevallen, temeer omdat de ervaren vrouwenkenner de oorzaak wel vermoedde van haar verandering.

Het was op een helderen herfstdag. Zij stond onbeweeglijk op de kleine verhooging, waar zij poseerde, het zonlicht viel op haar mooi gelaat en speelde in duizende reflexen op het kostbare bajaderecostuum, dat haar lichaam nauw omsloot en haar schoonheid nog meer deed uitkomen.

Zij waren alleen in het atelier en hadden in verband met Raffles' afspraak, die haar aan het einde der poseering zou komen halen, geen stoornis te vreezen.

Ricould scheen de noodige lust tot werken te ontbreken.

Het schilderij moest weldra klaar zijn en hij dacht er aan, dat die kostbare uurtjes van samenzijn spoedig voorbij zouden wezen.

Daarbij kwam, dat hij iets vernomen had over de verhouding der jonge gravin tot den Engelschman.

Opeens legde hij zijn penseel en palet neer. Zij keek verbaasd op.

„Al pauze, M. Ricould? We zijn toch pas begonnen?" vroeg zij.

Hij ging dicht bij haar staan en vroeg ineens opgewonden:

„Is het waar, gravin, dat u met baron Gréville trouwt?"

„Wie heeft dat gezegd, M. Ricould?" vroeg zij.

„Dat doet er niet toe, ik wil weten of deze Engelschman rechten op u heeft."'

Zij dacht even na.

„Daar kan ik u geen antwoord op geven", zei zij eindelijk.

„Waarom niet?"

„Omdat ik zelf nog niet weet.”

Hij haalde met moeite adem.

„Bemint gij hem?” vroeg hij eindelijk.

Zij dacht een oogenblik na, antwoordde toen vastberaden:

„Neen!”

„Alice — —”, klonk het opeens uit zijn mond, hij had haar handen gegrepen en keek met hartstochtelijk verlangen naar haar op.

Hij nam de slanke gestalte in zijn armen, drukte haar aan zijn hart, en bedekte haar mond met gloeiende kussen.

Geen van beiden had bemerkt, dat de portière onhoorbaar werd opgetild en Raffles bij den ingang van het vertrek stond. Even daarna reeds was de Grootte Onbekende alweer verdwenen.

Nadat hij de portière had laten vallen, kwam hij met eenige voetstappen, die door het dikke tapijt niet hoorbaar waren, weder door de deur van het voorvertrek, die waarschijnlijk door de nalatigheid van den bediende niet gesloten was.

Hier bleef hij staan en overlegde. Zijn verwondering had plaats gemaakt voor een gevoel van ergernis, dat echter spoedig weer voorbijging. Wat ging het hem aan, aan wien Alice de voorkeur gaf. De hoofdzaak was, dat het vervaardigen van het portret daaronder niet leed — al het andere was hem onverschillig.

Daarom besloot hij om dit vertrouwelijke gesprek nog eenigszins ongestoord te laten en eerst na een half uur weer te verschijnen.

Voorzichtig opende hij de deur, maar trok die ook spoedig weer dicht.

Intusschen had de schilder het jonge meisje plotseling losgelaten; de herinnering aan hetgeen hem reeds den ganschen dag kwelde, was weer bij hem opgekomen; hij wilde de onzekerheid niet langer verdragen.

Hij bracht Alice naar den divan en nam naast haar plaats. Met nadruk vroeg hij haar nu wat er waar was van het gerucht, dat hij dien voormiddag vernomen had.

„Ik ken graaf Corneli slechts oppervlakkig,” zei hij, „maar hij beweert dikwijls bij u aan huis te komen. Is dat waar?”

Alice beet zich op de lippen. Eindelijk antwoordde zij, dat de graaf een oud vriend van haar moeder was.

„Dan is het zeker ook waar, wat hij van u zeide?” vroeg Ricauld. „Gij zoudt verloofd zijn en het zou een groot geluk voor u zijn, wanneer baron Gréville u trouwde.”

Alice zweeg.

„Wees openhartig,” smeekte hij, „ik wil — ik moet alles weten!”

Eindelijk antwoordde zij met zachte stem:

„De graaf heeft de waarheid gezegd. Wij,

dat wil zeggen mama en ik, zouden het een groot geluk rekenen, als ik de vrouw van baron Gréville werd. Ik vermoed, dat Corneli u ook gezegd heeft, waarom dit geschiedt zal?”

„Ja — hij beweerde dat ge geruïneerd zijt.”

Zij glimlachte.

„Welnu, mijnheer de graaf heeft niet geheel ongelijk gehad — ja, mijn vriend, gij wildet de waarheid weten! Nu weet gij die. Om mijn moeder en mij voor ondergang te behoeden, trouw ik met den baron!”

„Wilt ge dat nu ook nog doen?” vroeg hij.

Zij keek hem aan. Zij legde haar armen om zijn hals en zei op teederen toon:

„Neen, André, nu ik weet dat ik jou bemin, denk ik daar anders over. Ook als deze Engelschman mij nog tweemaal meer kon aanbieden, ook dan wil ik nog niets van hem weten; ik verlang alleen door jou bemind te worden —”

„Alice — je maakt mij volmaakt gelukkig!”

Een luid geklop op de deur brak hun gesprek af.

„Alice, laat mij je één vraag doen! Heeft de baron rechten op je?”

„Neen, André, dat heeft hij niet.”

„Nu, goed —”

Ricauld was opgestaan om den bezoeker binnen te laten.

Na eenige oogenblikken keerde hij met baron Gréville, alias Raffles naar het atelier terug.

„Verontschuldigd mij, baron, dat ik u een oogenblik liet wachten,” zei hij lachend, „maar ik moest eerst een zaak, die voor mij van het grootste belang is, ten einde brengen. Ik heb mij namelijk zooveen verloofd met gravin De Bissonnier!”

Het scheen, dat de baron een oogenblik zijn tegenwoordigheid van geest verloor, want dit had hij niet verwacht. Maar hij beheerschte zich en wenschte het bruidspaar geluk.

„Ik verheug mij zeer, gravin,” zei hij ironisch tot Alice, „dat ge eindelijk gelukkig zult worden. Gij weet, hoezeer alles wat u betreft mij interesseert.”

Daarna wendde hij zich tot den schilder. „Nu, mijnheer Ricauld, u ziet, dat mijn opdracht u geluk heeft aangebracht. Ik bemerk, dat het portret bijna klaar is. Ik hoop, dat ik het morgen of overmorgen in ontvangst kan nemen.

„Aan u, gravin, zal ik dan een blijvende herinnering hebben.”

Bij deze laatste woorden fronste de schilder het voorhoofd.

„Ik geloof, dat — ik aan uw wensch niet voldoen kan — —”

Raffles keek hem verbaasd aan.

„Ik begrijp u niet — —”

„Welnu" — — de schilder was eenigszins verlegen, „ik wilde u verzoeken van uw bestelling af te zien. Ja", voegde hij er aan toe, toen Raffles een afwerende beweging maakte, „ik verzoek u dat. U kunt wel begrijpen, dat mij er veel aan gelegen ligt, om het eerste portret van mijn bruid niet uit handen te geven."

„Wanneer ik u goed begrijp", zei baron Gréville, „dan wilt u het portret, dat ik u besteld heb, voor u zelf behouden?"

„Zoo is het!" — —

„Aan dat verzoek kan ik tot mijn spijt niet voldoen", zei Raffles. „Ik heb het portret besteld en verlang het ook te bezitten!"

„En ik zeg u, dat ik het portret niet afgeef", antwoordde Ricauld.

Raffles zette zijn hoed op.

„Ik hoop, mr. Ricauld", zei hij, „dat u daar morgen anders over denkt! Het doet mij leed, dat ik aan uw wensch niet voldoen kan, ook mij ligt veel aan het portret gelegen. Uw dieenaar, gravin, tot morgen, mijnheer Ricauld!"

Daarna verliet hij het atelier.

Toen Ricauld bij zijn bruid terugkwam, zag hij haar met een peinzend gelaat voor het portret staan.

„Ik begrijp niet", zeide hij, „waarom de baron zooveer gesteld is op het bezit van het portret, zelfs nu nog, terwijl hij weet, dat je nooit zijn vrouw zal worden."

Alice was opmerkzaam geworden.

„Wie is toch die persoon, die zooveel belang stelt in mijn portret?" vroeg zij half luid.

Ricauld werd eenigszins verlegen.

„Hm — ik mag dat eigenlijk niet zeggen —"

„Maar ik wil het weten! Ik wensch, dat je mij het zegt! Ik heb er toch recht op te weten, wie in mijn portret zooveel belang stelt!"

„Ik heb eigenlijk beloofd om te zwijgen,

maar — — het is een Engelsche lord, die het portret besteld heeft —"

„Een lord?" vroeg zij verwonderd, „hoe heet hij en hoe zag hij er uit?"

„Groot, slank, blond —"

„Lord Castell —"

Alice was ten zeerste verrast.

„Wanneer was hij hier?" vroeg zij in spanning.

De schilder scheen jaloersch te worden.

„Ken je dien lord —? Hm, dat is eigenaardig. Hij beweerde jou niet te kennen, maar dat hij je portret noodig had voor een gewichtig doel en vooral moest hij het hebben in dit costuum. — Ken je dus dezen lord —?"

„Ja, ik ken hem zeer goed," klonk eindelijk het antwoord. „Hij kwam veel bij ons aan huis en dong voor ongeveer tien dagen naar mijn hand; eenige dagen voordat ik voor jou begon te poseeren. Ik heb hem hem natuurlijk afgewezen en dacht, dat hij al vertrokken was."

„Hij moet ook weg geweest zijn", beweerde André, „want ik heb hem sedert dien tijd niet meer gezien; nu begrijp ik ook, waarom hij je portret hebben wil", voegde hij er lachend bij. „Arme kerel, als ik er zelf niet zooveel belang in stelde, dan zou ik het hem gaarne willen geven. Maar nu moet ik het hem weigeren."

Ofschoon de jonge gravin door deze verklaring niet geheel bevredigd werd, gaf zij haar verloofde gelijk.

„Je zult wel gelijk hebben, André, maar veroorloof mij nu, dat ik mij een oogenblik verwijder, totdat ik dat costuum voor een ander verwisseld heb."

Zij ging naar het kabinet naast het atelier en keerde na een poosje terug in een elegant wandelcostuum. —

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Baron Gréville wordt weder Raffles.

Raffles zat in zijn vertrek en volgde met de oogen de lijnen van het patroon van het vloerkleed.

Hij had zelfs zijn geliefkooisde sigaret laten uitgaan, iets dat hem zelden gebeurde en een teeken was, dat hij in opgewonden toestand verkeerde.

Een brief van den jongen lord Castell, die heden met de eerste post was aangekomen, was daarvan de oorzaak.

Deze schreef namelijk, dat hij slechte tijdingen uit Londen had ontvangen.

De gezondheidstoestand van zijn vader was zóó verergerd, dat zelfs de doctoren geen hoop meer hadden. Er was een groote verandering

in dien toestand gekomen. De patiënt scheen slechts nu en dan eenige uren bij zijn volle bewustzijn te wezen en dikwijls onsamenhangende woorden te spreken.

Eerst hadden de doctoren dit als beterschap beschouwd, maar in de laatste dagen was de patiënt steeds meer achteruitgegaan, zijn krachten namen geregeld af, want het voedsel moest kunstmatig worden toegediend en als er nu niet spoedig verandering kwam, dan was het ergste te vreezen.

Lord Castell verzocht zijn vriend nu om het portret spoedig te laten afwerken; daarvan hing alles af.

En nu deze samenloop van omstandighe-

den! Raffles was heden bij een advocaat geweest en had dien om raad gevraagd.

De man had de schouders opgehaald, omdat de zaak twijfelachtig was en omdat een proces maanden lang kon duren.

Hij maakte zich gereed om den schilder nog eens te bezoeken.

Op weg daarheen schoot hem iets te binnen.

„Wie was hij dan toch eigenlijk?” vroeg hij zich zelf met een ironisch lachje af. „Was hij Baron Gréville of was hij Raffles, de gentleman-inbreker, die slechts om zijn vriend Lord Castell ter wille te zijn, zoolang de rol van een Fransch edelman gespeeld had.

Neen, hij was wel degelijk Raffles en het was dwaasheid zich zorgen te maken over iets, waarvan de oplossing zoo eenvoudig was. Dat schilderij had hij besteld en het was van hem. Hij, of liever gezegd zijn vriend, had het noodig. Er hing een menschenleven van af.

Het schilderij stond niet in een brandkast, maar bevond zich natuurlijk nog op den grooten ezel in het atelier van André Ricauld. Het slot van zoo'n deur was gewoonlijk niet ingewikkeld. Daar wist hij wel raad op! Hij ging een winkel binnen en kocht een stuk was, dat hij, in een doos verpakt, voorzichtig in zijn zak stak.

De schilder bevond zich in zijn atelier, toen Raffles binnenkwam. Nadat hij hem begroet had, deelde hij hem het doel van zijn bezoek mee.

„Ik hoop, mijnheer Ricauld,” zei hij, „dat u van gedachten veranderd bent en hebt ingezien, dat ik recht heb op het portret.”

„Baron,” gaf de schilder ten antwoord, „spaar ieder woord! Het portret blijft mijn eigendom en ik neem het morgen mee naar Parijs.”

Bij deze woorden wees hij op een gesloten koffer, die tegen den muur van het vertrek stond. „U ziet, dat het portret gereed is. Ik heb er reeds voorloopig een lijst om gemaakt. Misschien kan ik u er later eens mede van dienst zijn, en er een copie van maken.

„Voorloopig heb ik het te druk met de inrichting van mijn huishouding, want ik ben van plan om reeds binnenkort te trouwen.”

„Hm —, gij weet toch wel, monsieur Ricauld, dat uw handelwijze niet alleen tegen de wet indruischt, maar tevens ook tegen de gewoonten, die er bestaan in schilderskringen?”

De schilder haalde de schouders op.

„De omstandigheden rechtvaardigen mijn handelwijze; ik hoop mij later te kunnen verantwoorden.”

Raffles stond op.

„Is dat uw laatste woord?” vroeg hij koel.

„Mijn laatste woord!”

Baron Gréville sprak geen woord meer.

Met een korte buiging keerde hij zich om en ging naar de deur.

Maar toen de deur achter hem gesloten was, bleef hij staan. Hij bleef luisteren. Het zachte gedruisch der voetstappen er achter, overtuigde hem, dat de schilder naar het atelier was teruggekeerd.

Hij haalde de doos met was uit zijn zak en maakte voorzichtig een afdruk van het slot der deur, die naar het atelier leidde.

Met een bevredigd gelaat ging hij daarna de trap af.

Het was op denzelfden dag des avonds omstreeks negen uur.

In de smalle straat, die aan beide zijden door oofttuinen ingesloten was, hield een auto stil.

Naast de auto stond, eenvoudig gekleed, baron Gréville, alias John Raffles, en gaf de laatste bevelen aan zijn chauffeur.

„James, je moet hier wachten totdat ik terugkom, binnen een half uur hoop ik weer hier te zijn. Met niemand spreken, hoor!”

Het toeval was Raffles wederom eens gunstig geweest. Een week geleden had hij naar Charles Brand geschreven, om zijn vriend en secretaris, dien hij te Londen had achtergelaten, van zijn doen en laten in Frankrijk op de hoogte te stellen. Hij had daarbij gevraagd om zijn chauffeur James Henderson, dien hij van wege diens reusachtige lichaamskrachten gaarne in zijn nabijheid had, naar Nizza te zenden en deze was juist dien middag aangekomen.

Raffles kon nu prachtig van zijn diensten gebruik maken.

Bij het licht van zijn zaklantaarn deed hij nu een zwarten baard om zijn kin, waardoor zijn glad geschoren gelaat totaal onkenbaar werd; daarna trok hij zijn hoed diep in de oogen, trok zijn mantel dicht om zich heen en ging verder.

Hij bleef voor het huis, waarin zich het atelier van Ricauld bevond, staan. De vensters waren niet verlicht. De schilder bevond zich dus waarschijnlijk in de villa van gravin de Bissonier.

De buitendeur gaf hem niet de minste moeite. Hij had ook van het slot van deze deur een wasafdruk gemaakt en evenals van de atelierdeur zelf daarnaar een ijzeren sleutel vervaardigd. Raffles was zeer handig in dergelijk werk, dat hij dien dag waarlijk niet voor het eerst had gedaan.

Kalm en op de punten van zijn voeten ging Raffles de trap op.

Toen hij op de eerste étage gekomen was, bleef hij een oogenblik staan om te luisteren. Hij vernam geen geluid.

Raffles ging naar de deur van het atelier.

Voorzichtig stak hij den tweeden sleutel, dien hij had gemaakt, in het slot. Hij paste precies, en de deur ging gemakkelijk open.

Een oogenblik later stond hij in het atelier.

Het licht der maan drong door de gordijnen en verlichtte mat het vertrek. Hij behoefde dus geen licht op te steken. Hij keek naar het portret en schrok plotseling. De lijst, die hedenmiddag tegen den muur had gestaan, was verdwenen. Zou hij dan toch te vergeefs gekomen zijn. Misschien was nu het portret reeds onder weg naar Parijs.

Hij zocht met behulp van zijn lantaarn in alle hoeken. Te vergeefs; het portret was niet te vinden. Ook niet in het aangrenzende vertrek, dat hij eveneens doorzocht. Maar misschien bevond het zich in de voorkamer!

Hier zag hij alleen een grooten reiskoffer staan. Hij kreeg weer hoop. In dezen koffer zou het misschien verborgen zijn.

Hij probeerde het slot; het was een sterk, Engelsch, veiligheidsslot, moeilijk om te verbreken. Maar Raffles ging onvermoeid aan het werk.

Eerst sleepte hij den zwaren koffer naar achteren en liet de gordijnen vallen, waardoor alle gedruisch getemperd werd.

Alle werktuigen, die hem te pas konden komen, had hij meegebracht. Hij werkte, dat hem de zweetdruppels op het voorhoofd stonden.

Eindelijk gelukte het hem, het slot open te krijgen. Hij had geen vergeefsche moeite gedaan, want hij vond het portret in den koffer.

Hij legde het op den grond, nam het voorzichtig uit de lijst, rolde het op en verborg het onder zijn wijden mantel.

Voordat hij het atelier verliet, haalde hij een brief uit zijn zak en legde dien op een stoel.

Na korten tijd stond hij weer in de gang. Hij wilde voorzichtig verder gaan, toen hij plotseling het gedruisch van voetstappen vernam.

Terwijl hij zich over de leuning der trap boog, zag hij, dat de bediende van Ricauld langzaam de trap opkwam. Het was nu noodig om tegenwoordigheid van geest te toonen.

Zijn hersens werkten koortsachtig snel. Een ontmoeting was onvermijdelijk. Hoe kon hij zijn tegenwoordigheid, hier in huis, verklaren?

Op eens kreeg hij een goede gedachte. Hij had de deur van het atelier achter zich gesloten en klopte daarop nu eenige malen heel luid.

De bediende, die de trap reeds aan 't opkomen was, versnelde bij het hooren van dit geluid, den pas en stond weldra voor Raffles.

„Hé, wat wilt u hier?” vroeg de man.

„Bent u mijnheer Ricauld?” vroeg Raffles met een verandering van stem.

De man lachte.

„Ik ben zijn bediende, mijnheer, hij is uit-gegaan. Hoe komt u hier! wenscht u iets van hem?”

„Hoe ik hier kom?” vroeg Raffles met verwondering in zijn stem. „Wel door de straat-deur. Daar de deur openstond, kon ik zóó naar binnen gaan. Ik ging naar boven, in de hoop monsieur Ricauld thuis te treffen, maar nu hij uit is, begrijp ik niet waarom de voor-deur open stond. Ik wilde met hem over het schilderen van een portret spreken. Van mijn moeder, die bij mij thuis woont en moeilijk loopt. Ik had hem willen vragen, of hij de oude vrouw bij mij thuis kon schilderen. Wanneer is uw meester thuis?”

„Morgen vroeg, mijnheer — maar u moet bijtijds komen, want mijnheer Ricauld gaat morgen vroeg op reis.”

„Goed,” zei Raffles, „deel hem mede, dat mr. Smith uit New-York hem bezoeken wil. Hier hebt ge iets voor uw moeite.” Hij drukte den man een geldstuk in de hand. „Maar vergeet het vooral niet.”

„Dat zal ik niet, mijnheer,” verzekerde de man, en liet den laten bezoeker passeeren.

Binnen eenige oogenblikken had Raffles de plaats bereikt, waar zijn auto stond.

Den baard had hij onderweg afgedaan. Hij sprong in de auto en riep Henderson toe:

„Hallo James, als de weerlicht er van door, toon nu eens dat je ook deze auto behandelen kunt! Vooruit!”

De auto kwam in beweging en verdween met een snelle vaart in de duisternis.

Lord Castell zat aan het ontbijt, toen de kellner hem het bezoek van een heer aankondigde.

Vóórdat hij nog gevraagd had naar den naam van den vroegtijdigen bezoeker, trad deze zelf reeds binnen.

„Met wien heb ik de eer?” vroeg de jonge man.

„Ik ben het, levensgroot,” lachte Raffles en deed zijn mantel en autobril af. „Ik kom direct uit Nizza, van onzen goeden vriend Ricauld.”

„Hebt ge het portret meegebracht?”

„Yes, sir, het ligt in het rijtuig. Henderson, mijn chauffeur, bewaakt het en zal het dadelijk boven brengen. Maar veroorloof mij, dat ik deelneem aan uw ontbijt, want ik rammel met uw verlof, van den honger.”

Nadat hij een kop koffie en een paar broodjes gebruikt had, zei hij:

„Gij verheugt u over mijn eetlust! Nu, reis ook eens den ganschen nacht, zonder één enkele sigaret te kunnen rooken; met uw toestemming wil ik de schade echter weer inhalen.”

Hij stak een zijner geliefkoosde sigaretten op en vroeg daarna met een komisch gezicht:

„Wat denkt ge, met wien gij ontbeten hebt?”

De lord keek hem verwonderd aan.

„Ja, sper uw oogen en ooren maar wijd open, Ernest, en ga een eind van mij af zitten! Vóór u zit een inbreker.”

Het gelaat van den lord betrok.

„Een inbreker!” lachte Raffles. „Ik scherts niet, en raad nu eens, waar ik ingebroken heb?! In het atelier van onzen vriend Ricauld, den toekomstigen echtgenoot van onze vriendin Alice de Bissonier.”

De lord was stom van verbazing.

„Nu, daar uw gelaat zulke wonderlijke trekken vertoont, wil ik u niet langer op de pijnbank laten,” vervolgde Raffles en verhaalde nu zijn verwonderden toehoorder de geschiedenis der laatste dagen, die begonnen was met de verloving van den schilder en zijn model.

„Daarom bleef mij niets anders over, dan geweld tegenover geweld te plaatsen en zoodoende ben ik inbreker geworden.”

De lord reikte hem de hand.

„Mylord,” zei hij, „hoe zal ik u danken, ik, mijn moeder en naar ik hoop, ook spoedig mijn arme vader, hoe zullen wij onze schuld aan u kwijten?”

„Door mij op uw bruiloft te vragen,” gaf Raffles ten antwoord. „Overigens kan ik u verzekeren, dat ik nog nooit zoo'n prettig gevoel heb gehad als bij mijn bezoek aan het atelier en op mijn nachtelijke reis; ik verzeker u, dat dit het hoogste sportgenot was, dat ik ooit heb gehad! Ik was de laatste dagen een beetje uit mijn fatsoen. Dit heeft me er weer in gebracht.”

En nu verzoek ik u om mij toe te staan dat ik mij ter ruste begeef, om een weinig van mijn verloren nachtrust in te halen.”

Den volgenden dag reisden zij over Parijs naar Londen terug en onverwijd bracht de jonge lord het portret, dat zulk een ongunstigen indruk op het gemoed van zijn vader gemaakt had, naar de doktoren, die hem behandelden.

En het wonder, waarop de artsen gehoopt hadden, gebeurde inderdaad. De droefgeestigheid, waarin de oude lord verkeerd had, door het verlies van het portret, week dadelijk, toen hij het weer voor oogen kreeg. Op den negenden dag deelden de doktoren den jongen lord mede, dat zijn vader als genezen het sanatorium verlaten kon.

Toen de oude lord weder in zijn eigen kamer kwam, geleund op den arm van zijn zoon, zei hij:

„Ik weet, dat ik erg ziek geweest ben en ik zal je zeggen, hoe dat gekomen is.

„De persoon, die het portret voorstelt, stond eens in nauwe betrekking tot mij. Ik heb haar lief gehad, zooals ooit iemand een vrouw lief hebben kan. Later, toen ik met je moeder trouwde, maakte zij mij een hevige scène en schreef mij eenige maanden na de bruiloft, dat ik haar in het verderf had gestort; zij was een cocotte geworden. Ik heb haar nooit terug gezien, totdat het bewuste portret voor mijn oogen kwam. Dat greep mij vreeselijk aan en maakte mij waanzinnig.

Gewetenswroegingen, die ik mij zelf opnieuw maakte, maakten mij droefgeestig. Maar nu hoop ik, dit voor altijd te boven te zijn gekomen.”

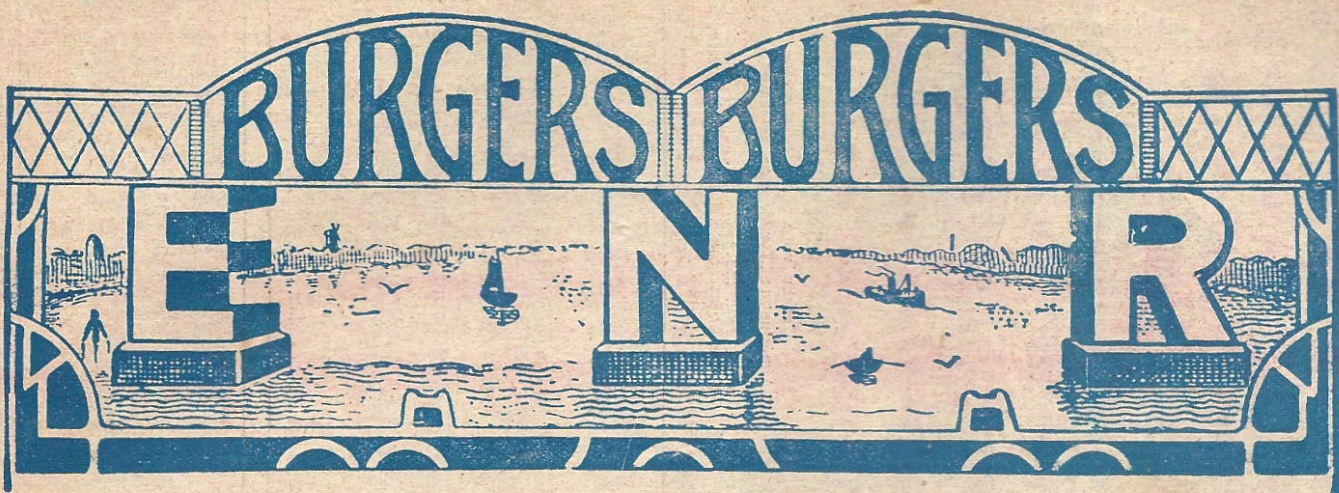
„Gij vergist u,” zei de jonge lord, „die vrouw is door u geen cocotte geworden, maar volgens lord Aberdeen was zij dit reeds lang vóór dien tijd. Aan lord Aberdeen zijn wij den grootsten dank schuldig, want alleen aan zijn goedheid hebben wij het te danken, dat u nu weer gezond tegenover mij zit.”

Dien avond bevond Raffles zich aan een klein souper, in gezelschap van den herstelden ouden lord en diens zoon, en toen er een glas wijn gedronken werd, nam de jonge lord zijn glas en sprak tot zijn reisgezel:

„Ik dank u nogmaals innig voor uw bemoeiingen mylord! Het was een echte Rafflesstreek, dien ge uitgehaald hebt. Gij zoudt den Grooten Onbekende concurrentie kunnen aandoen!”

De volgende aflevering (No. 75) bevat:

De zaak van de kanonneerboot.

Geen reclame die zoo pakt als
SOLIDITEIT.

Ga bij wien ge wilt, ook van
onze concurrenten. Geen enkele,
die ontkennen zal, dat een

Burgers E. N. R.
Rijwiel

— solide is. —